

rozsévač rozsievač

5
MÁJ
KVĚTEN

Časopis Bratskej jednoty baptistov pre šírenie Dobrej správy

Z mládežníckej konferencie 2024

Duch Boží daný i odňatý

Jsem ráda ženou

Inštalácia kazateľa v Prešove

Portrét krestana

Blahoslavení hladní a smädní
po spravodlivosti

„Spravedlivému bude dobře, bude jíst
ovoce svých skutků“ (Iz 3, 10).

REPORTÁŽ Z REGIONÁLNÍHO SETKÁNÍ SESTER

Dne 24. 2. 2024 se sestry z celé Moravy sjížděly do sboru BJB Šumperk, který se ujal hostitelského úkolu a musím říci, že skvěle! Odbor sester BJB ČR pro nás připravil Regionální setkání s programem nanejvýš aktuálním. Hlavní řečník – sestra Iva Kernová - vyzvedla téma: „**Jak budovat obecnství, které uzdravuje**“. Ustřední verš: „**Věnujte se jedni druhým, povzbuzujte se k lásce a k dobrým skutkům**“ (Žd 10, 24–5) nás nasměroval na nutnost opravdového a láskyplného vztahu jedni k druhým. Jedna z úvodních písní – „Neseme pokoj od Pána“ – naladila naše srdce směrem k Pánu a k sestřím, které pro nás – hosty vše připravily. Pocítovala jsem nesmírnou vděčnost za milost, kterou jsme obdržely. Ale za to všechno – vypůjčím si slova jedné písně – musel můj Pán tou cestou kříže jít. Ano, bez Něj bychom zde neseděly, neměly bychom žádné obecnství, neměl by kdo nás sem poslat. Ale díky Pánu Bohu, že se za nás obětoval, zemřel za naše hříchy a byl vzkríšen pro naše ospravedlnění. Dal nám svého Ducha svatého a své Slovo. Tohle všechno pro nás udělal! Klidně nás mohl nechat být, ale neudělal to, naopak si nás přitáhl k sobě. Sám se linula nesmírná vděčnost Pánu. Sestra Koblischková vyzvedla tři důležité věci dle listu Koloským 4, 1: „**Žijte moudře, vykupujte čas, služte laskavě.**“ Je třeba modlit se, abychom uměly dát každému odpověď. Hledat vedení u Pána a ne abychom Jej měly jen jako „zadní vrátka“. To není řešení! Na sestřích, které se zde sešly, nic takového vidět nebylo. Naopak, čišela z nich skromnost, radost, ochota a pokoj. I sestry sloužící u pokrmů se nám věnovaly s úsměvem, i když měly jistě hodně starostí. Je nadmíru jasné, kdo je Zdrojem těchto vlastností. Je to sám Pán Ježíš Kristus. Prožívala jsem to jako závdavek toho, co pro nás Pán připravuje. Na začátku se představily skupinky sester z deseti sborů a potom už přistoupila sestra Iva Kernová s referátem. Po osobním představení a úvodu jsme už sledovaly hlavní body, určující předemtný sbor, společenství: **Vybudovat přívětivé společenství, abychom do něj mohly pozvat své přátele, uvědomit si, že sborové obecnství je rodina, kde stojí na prvním místě vztah s Bohem, náš osobní vztah s Bohem, nechat se Pánem uzdravit, abychom se mohly stát Jeho nástroji uzdravování.** Na otázku, jaké má být společenství, nacházíme odpověď v úvodním verši (Žd 10, 24–25), tj. zájem jeden o druhého, vidět na druhém věci hodné pochvaly, ne kritiky (1 Tes 4, 9–10), nezanedbávat společná shromáždění jen proto, že mi někdo „nesedí“. Každý člen by měl být milosrdný, dobrý, skromný, pokorný, trpělivý, vděčný, ochotný pomáhat, být spokojen s tím, co má, odpouštět si navzájem – nikdo není dokonalý. Pokud je ve společenství láska, Boží láska, je vše snadnější. Je třeba mít v srdci mír Kristův. Zdrojem všech těchto vlastností je Pán, a vyučování je u Pána: „**Odvrať se od zlého a čiň dobré, hledej pokoj a usiluj o něj**“ (1 Pt 3, 11). Sestra Iva vyjádřila důležité principy zdravého společenství: otevřenost, nezamlčovat nic, nedělat se lepšími, sdělovat si i negativní věci ze svého života. V každém společenství se vyskytují nemoci a zranění. Zde je třeba modlit se za moudrost a za dar rozpoznání dobré od zlého (sestra Iva doporučila materiály sestry Ráchel Bícové, obdržel je každý sbor). Důležité jsou přímluvné modlitby, modlitby starších. Brát v úvahu rozdílná obdarování a poslání, nepřipustit vleklé a neřešené problémy. Nemůžeme hledat dokonalé obecnství, neboť my sami nejsme dokonalí. Jsme omilostnění hříšníci. Díky Pánu za Jeho milost, milosrdenství a spásu.

Marie Horáčková

ÚVODNÍK VE FRONTĚ NA ŠTĚSTÍ

Lidé vždycky toužili po štěstí, po blaženosti a po požehnání. Jak toho ale dosáhnout? Jak to mít? Spasitel na tuto otázku odpověděl osmi blahoslavenstvími, které ukazují na osm postojů, jež vedou ke štěstí. Je to postoj pokory, postoj zármutku, tichosti. Čtvrté

blahoslavenství se zaměřuje na postoj hladu a žízně po spravedlnosti a říká: „**Blaze těm, kdo hladovějí a žízní po spravedlnosti, neboť oni budou nasyceni**“ (Mt 5, 6).

Abychom plně rozuměli těmto pojmům, měli bychom si uvědomit, za prvé, že hlad a žízeň jsou nejsilnější ze všech tělesných žádostí. Hlad a žízeň neuspokojí nic než jídlo a pití.

Někdo napsal: „**Lidé stojí ve frontě na štěstí a bojí se, že jim vyprodají před nosem. Ty, Pane, stojíš za pultem a rozdáváš. Rozdáváš svá připravená požehnání; rozdáváš s úsměvem. Vklidně a pokojně uklidňuješ tlačící se zákazníci, že se dostane na všechny, ale lidé nejsou spokojeni s obsluhou. Tvá požehnání jsou totiž zabalená. Není potřeba vidět předem, komu co dáš. Ty víš sám nejlíp, jaký balíček udělá radost. Lidé si však vymýšlí. Chtějí se napřed podívat dovnitř a podle toho, co tam bude, projevit spokojenost nebo napsat do knihy stížností.**“

Ve frontě na štěstí... tak by se daly nazvat hlad a žízeň naší generace. Hledáme uspokojení a štěstí v pomíjitelných věcech a zapomínáme, že existuje někdo, kdo může dát uspokojení a štěstí trvalé. Proč je tolik lidí nespokojených? Bible říká, že je to proto, že hledají na špatném místě. Stojí ve špatné frontě!

Mnozí stojí ve frontě rozkoše a čekají, že se jim poštěstí život. „**Všechny věci jsou tak únavné, že se to ani nedá vypovědět; nenasytí se oko viděním, nenaplní se ucho slyšením**“ (Kaz 1, 8).

Další čekají ve frontě hladu pro získání majetku a neuvědomují si, co Ježíš říká: „**Co prospěje člověku, získá-li celý svět, ale ztratí svůj život?**“ (Mk 8, 36).

Člověka v hledání štěstí dovedou do slepé uličky rozkoš, majetek, bohatství, úspěch, krása a moc. A nejen to! Když se tam ocitne, na scéně se objeví *zklamání, pesimismus, nenaplnění, beznaděje a ještě větší prázdnota.* To je cíl cesty tohoto světa ke štěstí.

Ježíš nabízí nevyčerpatelný zdroj štěstí pro člověka, když říká: „**Já jsem chléb života; kdo přichází ke mně, nikdy nebude hladovět, a kdo věří ve mně, nikdy nebude žíznit**“ (J 6, 35). Chléb je totiž základem života. Když přijde hladomor, to první, co se posílá do oblastí postižených hladem, je mouka, aby si lidé mohli péci chléb.

POKRAČOVANIE NA ĎALŠEJ STRANE

Predsedá Redakčnej rady: Ján Szöllös Šéfredaktorka: Marie Horáčková, e-mail: majka1.horackova@gmail.com, Tel. č.: +420 734 596 635. Redakčná rada: E. Pribulová, D. Jersáková, Grafické spracovanie: Maroš Kohút
Jazyková a redakčná úprava: J. Cihová, M. Horáčková, E. Pribulová
Redakcia/administrácia: Bratská jednota baptistov, Rada v SR, Súľovská 2, 821 05 Bratislava, Slovenská republika Tel.+421 903 311 822, e-mail: rozsievac@baptist.sk
Vychádza 11-krát do roka
SR: Cena výtlačku: 26,- € za rok (2,40 €/kus). Účet v SR: IBAN SK35090000000011489120, do poznámky napísať meno odberateľa. Var. symbol: 888. Objednávky SR: Bratská jednota baptistov v SR, Súľovská 2, 521 05 Bratislava, e-mail: rozsievac@baptist.sk
ČR: Cena výtisku: 650,- Kč na rok (59,10 Kč / kus). Účet v ČR: Česká spořitelna Praha, č.ú. 63112309/0800, do poznámky prosím napíšte adresu sboru a jméno osoby, která objednávku zasílá. Var. symbol: 911840. Objednávky ČR: BJB, výkonný výbor v ČR, Na Topolce 14, 140 00 Praha 4, e-mail: iveta.prochazkova@baptist.cz
Odber v zahraničí/ platby zo zahraničia:
Predplatné: 26,- € za rok + aktuálne poštovné 24,- €. Názov účtu: Bratská jednota baptistov v SR, číslo účtu: IBAN SK35090000000011489120, SWIFT: GIBASKBX
Názov banky: Slovenská sporiteľňa, a.s. Adresa banky: Tomášikova 48, 832 37 Bratislava, Slovenská republika.
Výroba: Bittner print s. r. o., Bratislava SSN 02316919 – MK SR 699/92
Poznámka: Zverejnené články nemusejí vyjadrovať názor redakcie. Všetchny články prochádzajú posouzením Redakčnej rady a ne všetky jsou uverejnené.

OBSAH

Reportáž z Regionálního setkání sester	2
Ve frontě na štěstí	3
Blahoslavení hladní a smádní po spravedlivosti	4
Blahoslavení lačníaci a žízniaci po spravedlivosti	5
Inštalácia kazateľa v Prešove Deň Letnic	7
Duch Boží daný i odňatý	8
O pôste	9
Keď je strach prirodzený pocit, „Neboj sa?“	10
S Ježíšem v kuchyni	11
Památka popravených a zemřelých politických vězňů	12
Nadpřirozený pokoj	13
Z MLÁDEŽNÍCKEJ KONFERENCIE 2024	14
Ohlyasy z Regionální konference sester v Šumperku (24. 2. 2024).	16
Podporujeme ženy na Ukrajině, ktoré začínajú od nuly	18
Životopis Miroslava Kolářika	19

Ježíš im odpovedal: „Ja som chlieb života. Kto prichádza ku mne, nebude hladovať a kto verí vo mňa, nebude smädný. Nikdy“ (J 6, 35).

Ježíš jim řekl: „Já jsem chléb života. Kdo přichází ke mně, nikdy nebude hladovět, a kdo věří ve mne, nebude nikdy žízniť“ (J 6, 35).

„Blahoslavení sú spravodliví; lebo tí sú dobre na tom, pretože ovocie svojich skutkov budú požívať!“ (Iz 3, 10)

„Spravedlivému bude dobre, bude jst ovoce svých skutků“ (Iz 3, 10).

„Blahoslavení hladní a smädní po spravodlivosti, lebo oni budú nasýtení“ (Mt 5, 6).

„Blaze těm, kdo hladovějí a žízní po spravedlnosti“ (Mt 5, 6).

A Pán Ježíš říká: *já jsem chléb života, já jsem to, co hledáte.* Já jsem to nejdůležitější, co vás uspokojí. Farizeové říkali, že spravodlnost je vnější záležitost, která spočívá v dodržení nařízení a náboženských pravidel. Je možné ji posuzovať podľa modliteb, dávání almužen, podle toho, jak se kdo postí, apod. V těchto blahoslavenstvích Ježíš ukazuje, že křesťanský charakter je něco, co vychází zevnitř. On nás přišel změnit zevnitř, abychom mohli žít podle věčných hodnot Jeho království, které prezentoval v těchto blahoslavenstvích.

V řečtině jsou dvě slova, která vyjadřují hlad. Jeden znamená – chtěl bych si ukousnout kousek chleba, a druhý znamená – chci celý bochník.

Ježíš říká: blahoslavení jsou ti, kteří říkají: chci celého Boha, chci Ho mít ve svém životě, chci Jej znát v celé plnosti. Pán Ježíš právě o takovém člověku říká, že bude uspokojen.

Šťastní jsou ti, kteří touží po tom, co je správné, jako žízniť po vodě, vždyť jejich žízeň bude utištěna.

Nick Lica, BJB Karlovy Vary

BLAHOSLAVENÍ HLADNÍ A SMÄDNÍ PO SPRAVODLIVOSTI

Hlad a smäd po spravodlivosti je ďalšia črta kresťanovho charakteru a dôvod, prečo je možné ľuďom, ktorí tento hlad a smäd majú, blahoželať. Kľúčový výraz v tomto blahoslavenstve je spravodlnosť. Možno sa pýtame: Čo to je tá spravodlnosť, ktorú máme hľadať, po ktorej máme lačniť a žízniť? Spravodlnosť má v Biblii prinajmenšom tri významy: zákonný, morálny a sociálny.

Zákonná spravodlnosť je ospravedlnenie, správny pomer k Bohu. Morálna spravodlnosť je spravodlnosť charakteru, správania sa, ktorá sa páči Bohu. Sociálna spravodlnosť, ako ju poznáme zo zákona a prorokov, súvisí s úsilím oslobodiť človeka z útlaku, súvisí s občianskymi právami, spravodlnosťou súdov, poctivosťou v ekonomických vzťahoch a s čestnosťou v domácich a rodinných záležitostiach. Máme byť hladní a smädní nielen po osobnej spravodlnosti, ale po spravodlnosti v celej ľudskej spoločnosti, ako po niečom, čo sa páči spravodlivému Bohu. Nie sú to len pekné frázy o spravodlnosti, ale skutočná vnútorná premena človeka, ktorý bytostne túži po presadení spravodlnosti, tak ako túži po chlebe a vode.

Hlad a smäd po spravodlnosti znamená túžbu po vyslobodení z hriechu vo všetkých jeho formách a prejavoch. Takýto človek túži byť zbavený každého hriechu, lebo hriech nás oddeľuje od Boha, túži teda byť v správnom vzťahu k Bohu. Ďalším prejavom tejto túžby je túžba byť oslobodený od moci hriechu. Človek, ktorý lačniť a žízniť po spravodlnosti, túži byť oslobodený od samého koreňa hriechu, náchylnosti hrešiť. Túži byť vyslobodený z moci vlastného ja vo všetkých jeho hrozných prejavoch a formách.

Byť hladný a smädný po spravodlnosti znamená túžiť po pozitívnej svätosti. Tento hlad a smäd má človek, ktorý túži, aby sa v každom jeho čine aj v celom jeho živote prejavovalo ovocie Ducha. Zvrchovanou túžbou človeka, ktorý je hladný a smädný po spravodlnosti je podobnosť sa Pánovi Ježišovi Kristovi, byť taký spravodlivý, ako bol On spravodlivý vo všetkom.

Tí, ktorí sú takto hladní a smädní po spravodlnosti, sú blahoslavení, lebo „budú nasýtení“, dostanú po čom túžia, hovorí Pán. Nikdy svoj hlad po spravodlnosti neutišime sami, nenájdeme požehnanie bez Boha. Táto túžba po spravodlnosti je naplnená v určitom zmysle hneď. Keď po tom skutočne túžime a o to prosíme, sme ospravedlnení v Kristu a Jeho spravodlnosti a bariéra hriechu a viny medzi nami a Bohom je odstránená. Boh ti odpustil hriechy a pripočítava spravodlnosť Kristovu. Vidí ťa v Kristu a v Jeho spravodlnosti, a už nevidí hriech. Máš teraz spravodlnosť Kristovu, čo sa týka postavenia pred Bohom. Toto nasýtenie je však zároveň aj proces, ktorý neustále pokračuje. Hlad a smäd sa neustále opakujú. Kristus prebýva v tebe a vo mne, a ak Mu zveríš všetky jednotlivosti svojho života, budeš postupne zakúšať vyslobodenie z hriechu. Toto zaslúbenie sa však dokonale a úplne naplní vo večnosti, keď všetci tí, ktorí sme v Kristu, sa postavíme pred Boha bez hriechu, bez poškvry a vrásky a náš hlad a smäd po spravodlnosti bude dokonale utištěný.

ČO S TÝM DNES? Túžiš po skutočnej spravodlnosti, alebo len chceš byť šťastný a mať pokoj? V čom si náchylný byť samospravodlivý a dosiahnuť spravodlnosť vlastnými silami? Vyznal si svoje hriechy Bohu? Prijal si odpustenie hriechov a ospravedlnenie v obeti a krvi Pána Ježiša? Túžiš byť zbavený každého hriechu, alebo sa ti niektoré hriechy páčia a chceš si ich naďalej pestovať? Je tvoja túžba po spravodlnosti po všetkých stránkach – vo vzťahu k Bohu, vo vzťahu k ľuďom aj k spravodlnosti v spoločnosti - taká intenzívna ako hlad a smäd? Sú oblasti v tvojom živote, kde netúžiš po spravodlnosti a toleruješ nespravodlnosť? V čom je pre teba najťažšie dôverovať v Božiu spravodlnosť? Bud' vďačný Bohu, že ti dáva hlad a smäd po spravodlnosti a aj ich utištěnie, že ti pripočítava Kristovu spravodlnosť.

BLAHOSLAVENÍ LAČNÍACI A ŽÍZNIACI PO SPRAVODLIVOSTI (Mt 5, 6)

Štvrté blahoslavenstvo, ktorému sa dnes budeme venovať, je určitou zmenou orientácie v blahoslavenstvách. Stále je to blahoslavenstvo, ktoré hovorí o našom postoji pred Pánom Bohom, ale ten pohľad sa už trochu odpútava od seba a začína sa zameriavať na Boha. Hoci logicky patrí ku všetkým predchádzajúcim blahoslavenstvám, zároveň predstavuje akýsi úvod k zmene v celkovom zameraní. Predchádzajúce blahoslavenstvá nás viedli k tomu, aby sme sa zadívali na seba, tu sa už začíname obzerať po riešení.

Hľadanie spravodlnosti – predpoklad blaženstva

Kľúčový výraz v tomto blahoslavenstve je spravodlnosť. Tí sú blahoslavení, šťastní, ktorí po nej lačniť a žízniť. To je jeden z ďalších atribútov toho, ako dosiahnuť šťastie. Mnoho ľudí stavia šťastie na prvé miesto, je to jediný cieľ ich úsilia, a práve preto ho nikdy nedosiahnu. Podľa Písma šťastie, blaženstvo nie je čosi, čo by sme mali hľadať priamo, je to vždy výsledok hľadania niečoho iného.

Nasýtenie ponúkané svetom, falošným náboženstvom

Takého človeka, ktorý túži po živom Bohu, nie je možné uspokojiť tým, čo svet pokladá za náboženstvo, ani tým, čo pokladá za šťastie.

Ľudská predstava o náboženstve zahŕňa podľa Wesleyho tri veci: 1) nerobiť nič zlé, zdržovať sa vonkajšieho hriechu, aspoň takého, ktoré pôsobí pohoršenie, ako je krádež, smilstvo, opilstvo, 2) robiť dobro, pomáhať chudobným a 3) užívať prostriedky milosti, prinajmenšom chodiť do kostola a k Večeri Pánovej. U koho sa vyskytujú tieto tri znaky, toho ľudia nazývajú náboženským človekom.

Nasýti však takéto náboženstvo toho, kto lačniť po živom Bohu? To všetko je len vonkajším prejavom náboženstva. Hlad a smäd človeka, ktorý túži po živom Bohu, môže však uspokojiť jedine známosť Boha v Kristovi Ježišovi, spoločnosť s Otcem a Synom, Ježíš ako pravý chlieb života, ten, ktorý dáva vodu života, On sám ako Spravodlnosť.

Pravé nasýtenie

Tí, ktorí takto lačniť a žízniť po spravodlnosti, sú blahoslavení, lebo „budú nasýtení“, dostanú, po čom túžia, hovorí Pán. Nikdy svoj hlad po spravodlnosti neuspokojíme sami, nenájdeme požehnanie bez Boha. Keď spoznáme hlad po Bohu, Boh nás nasýti. Musíš si však byť istý, že to, po čom túžiš, nie je blaženstvo, ale spravodlnosť. Túž po spravodlnosti, po tom, aby si sa podobal Kristovi, a dostaneš to spolu s blaženstvom.

Táto túžba po spravodlnosti je naplnená v určitom zmysle hneď. Ak skutočne veríš v Pána Ježiša, ak veríš, že na kríži zomrel za tvoje hriechy, dostal si odpustenie, už ti bolo odpustené. Si touto spravodlnosťou naplnený okamžite, Boh ti pripočítava spravodlnosť Kristovu. Vidí ťa v Kristu a v Jeho spravodlnosti, a už nevidí hriech. Vidí ťa ako hriešnika, ktorému On odpustil. Každý kresťan by si preto mal byť vedomý, že je človekom, ktorému Boh odpustil hriechy. Už by toto odpustenie nemal hľadať, mal by vedieť, že mu je už odpustené, že je ospravedlnený v Kristu z milosti, že stojí pred Bohom spravodlivý. Toto „nasýtenie“ sa vďaka Bohu uskutoční okamžite.

Toto nasýtenie je však zároveň aj proces, ktorý neustále pokračuje. Hlad a smäd sa neustále opakujú. Duch Svätý, ktorý v nás kresťanoch pôsobí, začal v nás konať veľké dielo vyslobodzovania spod moci hriechu. Ak si kresťan, Kristus prebýva v tebe a mne, a ak Mu zveríš všetky jednotlivosti svojho života, budeš postupne zakúšať vyslobodenie z hriechu. Odpoveď na tvoj hlad príde nielen okamžite, ale prichádza neustále, tak ako chodíš s Bohom. Budeš schopný odolávať satanovi a on utečie od teba.

Toto zaslúbenie sa však dokonale a úplne naplní vo večnosti, keď všetci tí, ktorí sme v Kristu, sa postavíme pred Boha bez hriechu, bez poškvry a vrásky. Dokonca i toto telo nášho poníženia bude premenené a bude sa podobáť oslávenému telu Kristovmu. Budeme stáť v Božej prítomnosti absolútne dokonali, celý človek – telo, duša, duch, a to vďaka spravodlnosti v Kristu Ježišovi.

Test môjho postavenia – po čom lačniam a žízňim?

Mnohí ľudia nevedia prijať znamienko rovnosti položené medzi spravodlivosťou a Kristom. Nestotožnia sa s tým, že hľadanie, hlad a smäd po spravodlivosti sú vlastne hladom a túžbou po Bohu. Spravodlivosť je podľa nich asi tolko, čo mravnosť a slušnosť podľa určitých kritérií. Snažia sa ju preto dosiahnuť svojím úsilím, plnením toho, čo pokladajú za správne, a nechcú prijať, že spravodlivosť a spasenie je možné iba prijať od Boha z milosti. Zdá sa im to príliš lacné, jednoduché. Keď na druhej strane počujú, že byť spravodlivý v konečnom dôsledku znamená postaviť sa pred svätého Boha, byť ako Ježiš, byť úplne dokonalý, vidia, že to nie je možné dosiahnuť vlastnými silami, a namietajú, že je neuskutočniteľné, príliš náročné byť spravodlivý. Jediné riešenie je teda ponúknuté práve v tomto blahoslavenstve. Dosiahnuť Bohom požadovanú, dokonalú spravodlivosť je možné jedine tým, že ju prijmeme, ako ten, čo nič nemá, že ju prijmeme ako žobrák, že ju prijmeme ako dar z milosti. Nemôžem konať nič, ale môžem lačniť a žízniť po spravodlivosti, a preto aj budem nasýtený. Nikdy nebudeme vlastniť spravodlivosť, ak po nej nebudeme lačniť a žízniť!

Ako vidíme, je veľmi dôležité si uvedomiť a ujasniť, po čom vlastne túžim, po akej spravodlivosti lačniam a žízňim, či sa chcem nasýtiť živým Bohom, alebo náboženstvom. Môžeme to zistiť, otestovať podľa niektorých znakov.

Prvým znakom toho, že človek lačnie a žízni po Bohu ako pravej spravodlivosti, je to, že *vidí úplnú klamlivosť vlastnej pomyselnej spravodlivosti*, vníma ju len ako „ohyzdné rúcho“, vidí, tak ako apoštol Pavol, všetky tie na pohľad dobré veci, ktoré konal vo svojej spravodlivosti ako „odpad“ (to je výraz, ktorý používa apoštol Pavol vo F 3, 8). Nelačnieme a nežízňime po spravodlivosti, pokým sa v akejkoľvek forme spoliehame na hocičo v nás samých alebo na niečo, čo sme sami vykonali. Zároveň je si *vedomý akútnej potreby pomoci, vyslobodenia*, je si vedomý, že potrebuje Spasiteľa, vie, že ak mu nepride pomôcť niekto iný, je odsúdený na záhubu.

Túži a chce aj žiť ako spravodlivý, nielen zomierať ako spravodlivý. Mnohí ľudia sú takí vypočítaví, ako bol Balám, ktorý povedal: „*Kiež by som zomrel smrťou spravodlivých, kiež je môj skon ako jeho*“ (4M 23, 10b). Chcú mať požehnanie spravodlivých, chcú zomierať ako spravodliví, ale nechcú žiť ako spravodliví.

Nie je to teda len pasívne čakanie na spravodlivosť. Ľudia, ktorí skutočne po niečom túžia, dajú to nejakým spôsobom najavo, nezostanú nečinne sedieť a nečakajú, že to za nimi príde samo. To sa týka aj nášho lačnenia a žíznenia po spravodlivosti. Aktivita človeka, ktorý lačnie a žízni po spravodlivosti, sa prejavuje aj týmito činmi:

Bude sa vyhýbať všetkému, čo je so spravodlivosťou v rozpore. Sám spravodlivosť dosiahnuť nemôže, ale môže sa strániť vecí, ktoré sú očividne proti nej. Veciam, ktoré sú zjavne proti Bohu a Jeho spravodlivosti, sa vyhýba ako nákazlivej chorobe.

Bude sa vyhýbať veciam, ktoré otupujú jeho duchovný apetít. Je veľa vecí, ktoré sami o sebe nie sú škodlivé, ale ak zistíš, že im venuješ príliš veľa času, a preto už netúžiš po veciach Božích tak ako predtým, musíš ich opustiť.

Úmyselne si denne pripomína túto spravodlivosť. Ak lačnieš a žízniš po spravodlivosti, nájdeš si aj čas, tak ako si nájdeš

čas na jedlo. Kde je chcenie, tam sa nájde aj spôsob. Sme veľmi vynaliezaví pri hľadaní času na veci, ktoré nás skutočne zaujímajú. Ak skutočne lačnieš a žízniš po spravodlivosti, nájdeš si čas, aby si túto svoju túžbu uskutočnil.

Človek, ktorý lačnie a žízni po spravodlivosti, *hľadá miesta a spôsoby, aby sa nasýtil* cez prítomnosť v spoločenstve bratov a sestier, cez modlitbu, štúdium Písma.

Môžem čestne a pravdivo povedať, že nad všetko ostatné si žiadam poznať Boha a podobať sa Pánovi Ježišovi Kristovi, byť zbavený vlastného ja vo všetkých formách a žiť výlučne a ustavične a cele na Jeho slávu a česť?

V tomto živote však nebude náš hlad nikdy plne uspokojený, ani náš smäd uhasený. Dávajme si pozor na tých, ktorí tvrdia, že to už dosiahli. Hlad a smäd sú stálymi charakteristikami Ježišových učeníkov, takými stálymi, ako je chudoba, krotkosť (tichosť) a žalostenie (lútosť) a ako aj všetky ostatné vlastnosti uvedené v blahoslavenstvách. Nie je asi väčšie tajomstvo pokroku v kresťanskom živote než zdravý, srdečný duchovný hlad. Ak sme si vedomí pomalého rastu, nie je to preto, že máme pokazenú chuť? Nestačí plakať nad minulými vinami, musíme tiež lačniť a žízniť po spravodlivosti.

Ak ti Boh dal hlad a smäd po spravodlivosti, pros Ho, aby si nikdy neustratil tento nevýslovný dar, aby tá chuť nikdy neprestala. Nedaj sa odľakáť ponukami sveta (bohatstvom, rozkošami, poctami alebo čímkoľvek iným), ktoré nenasýtia, ani odradiť výsmechom alebo dohovaraním ľudí okolo teba. Nesnaž sa zahnať tento hlad falošným náboženstvom obradov a zvykov. Nech ťa neuspokojí nič iné, len pravé náboženstvo, ktoré je duch a život, čo znamená, že ty zostávaš zakorenený v Bohu, si napojený ako ratolesť na kmeň, na Pána Ježiša a z Neho čerpáš živiny, sýtiš svoj hlad a smäd. Znamená to že Boh prebýva v tebe skrze Duchu Svätého.

Kresťan je človek, ktorý lačnie a žízni, ale zároveň je i nasýtený. A čím viac je nasýtený, tým viac lačnie a žízni. To je blaženstvo života kresťana. Dosiahneš určitý stupeň posvätenia, ale nezastavuješ sa pri ňom. Pokračuješ ďalej, čím viac si premieňaný na podobu Kristovu, o to silnejšie túžiš podobať sa Mu ešte viac. V určitom zmysle je to taká dobrá „drogová“ závislosť od Boha. Keď okúsim nasýtenie spravodlivosťou, Božiu blízkosť, Božiu prítomnosť, o to viac túžim byť denne nasycovaný, byť ako Kristus.

Spracoval: Ján Szöllös

INŠTALÁCIA KAZATEĽA V PREŠOVE

„Nikto tu nie je z vlastnej vôle,“ to boli slová, ktoré zazneli ako prvé dňa 3. decembra na inštalácii Mgr. Michala Lapčáka za kazateľa prešovského cirkevného zboru BJB. Inštalácia sa konala na Štefánikovej 12 v Prešove, v priestoroch, ktoré nám prepožičala Cirkev adventistov siedmeho dňa. Hostí privítal Marek Sonoga, člen Rady Bratskej jednoty baptistov z Popradu. Svojou vzácnou prítomnosťou nás v tento jedinečný deň potešili Dušan Macko – Apoštolská cirkev, Adventisti siedmeho dňa – miestni, Martin Chalupka – Evanjelická cirkev, Ľubo Lorincz – Cirkev bratská, bývalá primátorka mesta Prešov p. inžinierka Turčanová, priatelia z košického zboru a mnohí ďalší. Marek Sonoga čítal 23. žalm. Chválospevom nám slúžili priatelia zo zboru Ecclesia.

Mgr. Michal Lapčák sa narodil vo Vranove nad Topľou, kde prežil svoje detstvo a obrátil sa ešte v čase minulého režimu. Po strednej škole ho Pán viedol na Teologickú fakultu v Bratislave, kde sa zoznámil so svojou manželkou Milkou. Po vysokej škole pôsobil v BJB v Košiciach ako kazateľ. Lapčákovci boli vedení začať misijnú prácu v Prešove, ktorá už prebieha 25 rokov. V klubcentre DEPO mohli slúžiť aj s bratom Tomášom Valchárom mladým ľuďom a tinedžerom z okolia. Pravidelne organizovali rôzne akcie a stretnutia, ktoré časom priniesli ovocie. Verím, že životy mnohých mladých ľudí mohli byť zmenené vďaka skutkom, ktoré si pre nich Pán vopred pripravil. Každoročne organizovali s pomocou košického zboru tzv. Depo Leto na sídlisku Sekčov. Deti mohli voľne prichádzať, baviť sa, a to najdôležitejšie – počuť o Pánovi Ježišovi. Postupne od roku 1999 vzniklo spoločenstvo veriacich ľudí a 1. januára 2023 sa oficiálne stalo cirkevným zborom.

Kázal Bc. Zoltán Kakaš, kazateľ popradského zboru. Kázeň sa vzťahovala na 14. kapitolu Matúšovho evanjelia. Apoštol Peter vystúpil z lode, pretože niečo veľmi dôležité pochopil: „Ak chceš chodiť po vode, musíš vystúpiť z člna.“ Neskôr spomína: „Je to už 30 rokov, ja som ešte nebol veriaci človek a Michal bol u nás v obývačke. To je zvláštne, že život s Pánom vás posunie smerom, o ktorých v tom čase neuvažujete, vôbec na to nemyslíte, tam ani nie ste.“ Veru, Pánovi sa to tak zapáčilo. A v túto nedeľu podpredseda cirkvi Zoltán Kakaš mohol klásť na Michala Lapčáka ruky a menovať ho kazateľom miestneho zboru. Inštalácia bola sprevádzaná mnohými modlitbami za nového kazateľa.

Završením inštalácie bol spoločný obed vo forme švédskych stolov, doplnený úprimnými rozhovormi. Členovia zboru boli radi, že mohli pripraviť pohostenie a ponúknuť ho hostom. Myslí, že každý odtiaľ odchádzal s pokojom v duši, naplnený duchovným aj telesným pokrmom.

Natália Javorská, členka zboru BJB Prešov

DEŇ LETNÍC

„Po tomto som videl: ajhľa, veľký zástup zo všetkých národov, kmeňov, ľudí a jazykov, ktorých nikto nemohol spočítať; stáli pred trónom a pred Baránkom, oblečení do

bieleho rúcha, s palmami v rukách...“ (Zj 7, 9).

Keď ideš niekam autom, nasadneš, naštartuješ, zaradiš rýchlosť a ideš. Nespúšťaš opakované zapalovanie, keď už auto naštartovalo. Tak aj deň Letníc bol ako výbuch, ktorý dal cirkev do pohybu. Bola to jednorazová udalosť, no z toho, čo sa v tento dôležitý deň stalo, sa môžeme ako Ježišovi nasledovníci mnoho naučiť.

Skutky 2 hovoria: „Keď prišiel deň Letníc, boli spolu na jednom mieste. Tu zrazu povstal zvuk z neba, ako keď sa prudký vietor valí, a naplnil celý dom, v ktorom sedeli. I ukázali sa im rozdelené jazyky akoby z ohňa, usadili sa na každého z nich a Duch Svätý naplnil všetkých, takže začali hovoriť inými jazykmi, ako im Duch dával hovoriť“ (verše 1– 4). Nikde inde nečítame, že by sa opakovane objavil, ktorý nastal v deň Letníc – silný prudký vietor a jazyky ohňa na hlavách apoštolov. Bola to mimoriadna a neopakovateľná udalosť. Ľudia z celého sveta boli zhromaždení v Jeruzaleme, zástupcovia mnohých jazykov. A potom nastalo vylitie Ducha počas Letníc. Každý počul oslavovať Boha vo vlastnom jazyku.

Tí ľudia boli ako my. Nemali žiadnu pozemskú moc, nijaké peniaze, politickú autoritu ani postavenie. Ale mali Ježiša a Ježiš mal ich. A Boh sa chystal zmeniť svet touto skupinou 120 ľudí, ktorí sa spolu zhromaždili v Jeho mene. Udalosti Letníc pripomínajú, že evanjelium je pre všetkých ľudí, všetky kmene a jazyky. Evanjelium je pre každého.

Zdroj evs

DUCH BOŽÍ DANÝ I ODŇATÝ

V päťdesiaty deň po Veľkej noci si pripomínáme s celou Kristovou cirkvou zoslanie Ducha Pánovho na apoštolov. V tento deň takmer pred 2 000 rokmi spoločenstvo veriacich v Pána Ježiša Krista začalo zvestovať evanjelium spasenia v Kristovi a tak koná Jeho cirkev dodnes. Boh ju zmocňuje a vyzbrojuje k tejto službe a stále znovu ju aktualizuje. Letnice sú teda sviatkom zoslania Ducha Svätého na veriacich v Krista. Táto mimoriadna udalosť sa udiala v mimoriadnej dobe. Majstra nielen ukrižovali, ale On vstal z mŕtvych a všetci Jeho učeníci a k tomu 500 bratov (1Kor 15, 6) sa so Vzkrieseným stretli.

Pánovi učeníci boli spolu a modlili sa. Znovu a znovu hovorili o veciach, ktoré počuli od Majstra. To, čo prežili, o tom znovu premýšľali. Možno si robili aj plány pre budúce dni. A TU ZRAZU!! Prichádza silný vánok, z hora zostupujú plamienky ohňa a vyhladávajú každého jedného z nich. Plamienky hľadajú a nachádzajú tých, ktorí poslúchali a milovali Ježiša Krista. Títo všetci začali svedčiť v sedemnástich jazykoch či nárečiach, hovoriť o Pánovi, začali vysvetľovať, čo sa stalo s Ním aj s nimi.

Do množstva rozhovorov, diskusií pre a proti zaznie hlas Petra, najstaršieho z nich a „káže“. Od tej chvíle sa skupina vyznávačov Pána Ježiša Krista stáva Cirkvou. Najdôležitejším sa im opäť stáva Pán. Modlia sa, kvôli Ježišovi sa spolu schádzajú, modlitbou vďaky, delením chleba a pohára vína si pripomínajú Majstra. Všetkým zúčastneným hovoria o ňom. Hovoria o možnosti odpustenia hriechov, o možnosti nového, posväteného života, a to všetko pre obeť a vzkriesenie Krista. Stále znovu si opakujú a pripomínajú nielen slová Pána Ježiša, ale aj mnohé proroctvá, žalmy, sväté deje s jedinou poznámkou: *To sme doteraz nevedeli. Nerozumeli sme, že aj toto slovo, tento dej, hovorí o Ježišovi Kristovi.* Boli fascinovaní bohatstvom a PRAVDIVOSŤOU slov Svätých písiem. Áno, aj obviňovanie z hriechov, ľútosť a pokánie nad sebou, ale aj radosť z odpustenia hriechov, vedomie a prežívanie Božej milosti.

A čo my? Poznáme to? Či sme už zabudli na vedomie šťastia, radosti a vďaky, že **som sa stal Božím dieťaťom?** Všetličo rozprávame o Duchu Svätom, o Bohu, o daroch Ducha Svätého, misijnej službe a pod... Ale akoby sme strácali nádherné osobné spojenie s Pánom, spojenie, ktoré vytvára Pán svojím Duchom medzi sebou a nami, i medzi nami navzájom. Duch Svätý, to je v prvom rade spoločenstvo lásky. Nový spôsob života vyrastajúci z príkladu Pána Ježiša Krista, nasledovania Jeho príkladu, zo znalosti evanjelia. Posvätenie, ako prejav pôsobenia Ducha Svätého na každého osobne, to je svedectvo ľuďom z nášho neveriaceho okolia. Viera, ten náš vzťah k Bohu, nerastie bez Ducha Svätého. On v nás pôsobí život znovuzrodeného človeka. Každý veriaci kresťan sa často vracia k prvotnej skúsenosti života s Bohom, k odpusteniu hriechov, istote spasenia i nádeji života večného. Apoštol Pavol píše: „**Láska Božia nám bola uliata do srdc skrze Ducha Svätého, ktorý nám bol daný**“ (Rim 5, 5). Tam, kde sa začína Božia vláda, začína sa aj nový život z moci a lásky Božieho Ducha.

O Božom Duchu čítame aj v Starom zákone: „**Duch Hospodinov zostúpil na Dávida a zostával na ňom od toho dňa... Duch Hospodinov odišiel od Saula a desil ho**

zlý duch, ktorého poslal Najvyšší“ (1Sm 16, 13n). Ide o dve osoby z dejín vyvoleného národa: dvoch kráľov Saula a Dávida, inak svokra a zata, vojvodu a pastiera. Oboch pomazal za kráľov prorok Samuel. Boh sa k nim priznal. Dal im nielen úrad, zodpovednosť, postavenie, ale **OBDAROVANIE ICH OBOCH SVOJÍM DUCHOM.** Pozor! To je dôležité: Samuel na nich nielen vylial trochu oleja, ale tým im zároveň zvestoval, že Hospodin im udeľuje zo svojho Ducha, aby mohli konať poslanie kráľa, vodcu národa a vojvodu Jeho vojsk. Pod vedením a múdrosťou tohto Ducha vykonávali svoj neľahký úrad. Najvyšší očakával od nich **PŔSLUŠNOSŤ, plnenie Božej vôle.** Saul tak prestal konať, a preto sa dobrý Duch Pánov od neho vzdialil.

Pán Boh svojich nielen poveruje úlohami, poslaním, ale aj obdarováva múdrosťou, silou, potrebnými prostriedkami (peniaze, jedlo, zdar akcie), aby v sile Božieho Ducha plnili Jeho vôľu. To nech nám je posilou a uistením pre našu službu Pánovi.

Treba si však uvedomiť, čo vyjadrujú slová: „**Duch Hospodinov odišiel od Saula.**“ Tam, kde nie je z našej strany poslušnosť voči Pánovi a láska k Nemu a Jeho dielu, tam strácame aj duchovné predpoklady k službe. Nejde o dostatok či nedostatok talentu a nadania pre tú či onú prácu, ale ide o vnútorné duchovné požehnanie, ktoré udeľuje Pán. Duch Boží patrí Bohu a On Ním disponuje. „**Udeľuje Ho, komu ako ráči.**“ **Tak ako Ho udeľuje,** práve tak Ho môže aj odňať. Myslíme na tých niekoľko strašných príkladov z Písma, keď **Hospodin odňal svojho Ducha od... Samsona, Saula, Annaniáša a Zafíry, kováča Alexandra, atď.** Kolkým z nášho kruhu odňal náš Pán svojho Ducha?! Predtým sa radovali zo spasenia, slúžili v zbore... a teraz ich nemáme medzi sebou. Teda dar a prítomnosť Ducha Pánovho v našich životoch je Božím darom pre nás, darom nového života, života posvätenia a poslušnosti. Avšak je to aj život služby Pánovi a Jeho ľudu. Spoliehajte sa na Jeho prítomnosť a pomoc.

Možno sa pýtaš, ako viem, že mám Ducha Svätého. Viem, že ma Pán miluje a svojím Duchom ma upozorňuje na moje nedostatky a hriechy. Dáva mi znovu a znovu istotu odpustenia hriechov i nádej života večného. Zažil som záračné vypočutia modlitieb aj ducha povznášajúce meditácie s Ním, prijal som dar sily a múdrosti pri riešení problémov, ale to všetko by bolo málo, keby som nemohol povedať: **Viem, že ma Pán Ježiš miluje, odpustil mi všetky hriechy, prijal ma za svoje dieťa a pripravuje mi domov v nebesiach.** Mám málo nedostatkov. Ale viem, že mám ešte oveľa viac Božej milosti pre seba a pre svoj život. Vďaka Mu za to!

Poznáš takto Krista a Jeho Ducha? Prajem ti, aby sa tohtoročné Turíce či Letnice stali aj pre teba dňom spasenia, záchrany a istoty večného života.

Z archívu kázni br. kazateľa J. Pribulu

O PÔSTE

Prednáška odznela počas Dňa modlitieb, 27. 1. v Nesvadoch.

Matúš 6, 16 – 18: *Keď sa postíte, nebuďte zamračení, ako pokrytci, ktorí si znetvorujú tvár, aby ľudia videli, že sa postia. Veru vám hovorím: Majú svoju odplatu. Ale keď sa ty postíš, pomaž si hlavu a umy si tvár, aby nie ľudia videli, že sa postíš, ale tvoj Otec, ktorý je v skrytosti, a tvoj Otec, ktorý vidí v skrytosti, odplatí tebe.*

Definícia pôstu znie: Pôst je dobrovoľné, cielené vzdanie sa prirodzených potrieb života (jedla) za účelom posilnenia duchovného kontaktu s Bohom.

Je pozoruhodné, že v Biblii je len zopár miest, kde sú náznaky toho, že Boh prikázal svojmu ľudu postiť sa (Joel 1, 4 ; 2, 12 – 17 a Zachariáš 8, 19). Najčastejšie bolo vyhlasovanie pôstu spojené s vyjadrením pokory pred Bohom. Vyjadrením pokánia a snahou hľadať Božiu vôľu. Bola to akási dobrovoľná reakcia, ktorou ľudia vyjadrovali Bohu, že chcú „všetko pozastaviť“, aby sa mohli sústrediť na Boha. Preto sa pôst najčastejšie považuje za dobrovoľnú disciplínu.

Princípy pôstu (Matúš 6, 1 – 8; 16 – 18)

1. Ježiš predpokladal, že jeho učeníci sa budú postiť. „Keď sa modlíte, postíte, dávate...“. Predpokladal, že bez toho, aby to mali prikázané, budú brať pôst ako prirodzenú súčasť kresťanského života.

2. Skutočný pôst je o pokorení sa pred Bohom a jeho hľadaním. Pôst má byť „pred vašim Otcom nebeským“. Nemá byť náboženskou disciplínou s cieľom dosiahnuť

telesné veci, uznanie ľudí alebo pocit splnenej povinnosti (Zach 7, 5, Iz 58, 3).

3. Skutočný pôst Boh vždy oplatiť. Ježiš hovorí o zjavnej odmene od Boha za pôst. Dokonca, že odplata príde určite, nielen možno.

4. Pôst nás oslobodzuje od toho, aby telo vládlo v našom živote, pomáha tomu, aby hlavné miesto zaujal Duch Boží. Je takmer nemožné žiť nedisciplinované a pritom byť jasne vedený Duchom Svätým. Ovocie Ducha je sebaovládanie (Gal 5, 12).

5. Najlepšia kombinácia je: dávanie, modlitba, pôst. Aby bol pôst „posilnený“, je dobré, aby sa jeho súčasťou stalo dávanie a modlitba. Lakomosť a sebeckosť môžu spôsobiť, že Boh náš pôst nebude vnímať ako skutočný (Iz 58, 2 – 12).

Druhy pôstu:

úplný, bez jedla a vody – Mojžiš držal taký pôst, aj apoštol Pavol po stretnutí s Ježišom. Príklady: 2. Mojžišova 34, 38; Jonáš 3, 7; Skutky 9, 9.

prísny, „obyčajný“, bez jedla, ale s vodou – Ježiš mal taký pôst počas 40 dní na púšti (Lukáš 4, 2)

čiasťový, Danielov, bez mäsa, pečiva, sladkého a pochútok – Daniel 10, 3

čiasťový, Danielov, len zelenina a voda – preň sa rozhodol Daniel so svojimi priateľmi, aby sa zdržal od „nečistého“ jedla, ktoré mu ponúkali pri kráľovskom stole (Daniel 1, 12)

spoločný pôst (cirkevný, národný...) – dial sa, keď vodcovia Božieho ľudu vyzývali k pôstu celý národ pred Bohom. Výzvu spravil napr. Samuel (1Sam 7, 6), Ester (Est 4, 16), Ezdráš (Ezd 8, 21 – 23), učeníci (Sk 13, 2 – 3).

Keď sa postil Mojžiš, jeho duchovný dopad na celý národ bol obrovský – dostal zjavenie od Boha, ako majú žiť Izraeliti, 10 Božích prikázaní (2 Mojž 34, 27 – 28). Keď sa postila Ester, boli zachránení Židia, tento sviatok Purim si pripomínajú dodnes (Ester 4, 16; 8, 17). Keď sa postil Ježiš, viedlo to až k tomu, že máme mocného Spasiteľa. Keď sa vrátil z púšte, dostal moc Ducha Svätého (Lk 4, 1 – 2, 14). Keď sa postil Saul, dostali sme Paula, ktorý priniesol kresťanstvo do Európy (Sk 9, 9; 13, 2 – 3).

Výzva: Chceme vás povzbudiť, aby sa pôst stal vašou pravidelnou disciplínou, spolu s modlitbou a dávaním. Ak máte závažnejšie zdravotné problémy, určite sa najprv poraďte s vašim lekárom, aby to pre vás bolo v poriadku. Čítame, že Boh odpovedal na „akýkoľvek“ druh pôstu: úplný, čiasťový, na pôst jednotlivca, na pôst národa. Je to mocná výzbroj, mocný nástroj, ktorý je dobrý brat do svojich rúk a používať.

Text: Sergej Mereshan

Úprava: Ema Tóthová

KEĎ JE STRACH PRIRODZENÝ POCIT, PREČO NÁM BOH V BIBLIÍ HOVORÍ „NEBOJ SA?“

Pavol, Mária, Gideon, Peter a ďalší – to sú jedny z postáv, o ktorých sme si čítali posledné mesiace. Všetci z nich si prešli svojím údolím strachu. Z ich príbehov sú zrejme dve dôležité veci:

1. Strach je prirodzená odpoveď na nebezpečnú situáciu (nielen skutočne nebezpečnú, ale aj takú, ktorú náš mozog vyhodnotí ako nebezpečnú, aj keď iným ľuďom sa taká nemusí zdať).

2. Boh veriacich neopúšťa a nekarhá ich za strach. Stojí pri nich.

V Biblii sa dočítame:

„Boh zaiste nedal nám ducha bojzlivosti, ale ducha moci a lásky a sebaovládania.“ (2Tim 1, 7)

Keď je teda strach prirodzený, prečo Boh hovorí, aby sme sa nebáli? Alebo prečo Pavol píše, že Boh nám nedal ducha bojzlivosti? Pretože aj keď je normálne prežívať strach, Boh nechce, aby sme v strachu žili a aby nás ovládal. Eliáš, Ester či Mojžiš dokázali veľké skutky potom, ako sa naučili so svojím strachom pracovať. Cesta, ktorá vedie k prekonaniu strachu, nie je skoro nikdy krátka a ľahká. Ale Boh nás k nej vyzýva a dáva nám svoje slovo, že bude stáť pri nás. Ako prekonať strach? Najlepší návod nám dal Mojžiš:

Pomenuj svoj strach (zisti jeho príčinu) → Povedz o tom niekomu, komu dôveruješ, modli sa k Bohu → Trpezlivo čakaj, kým strach prekonáš alebo kým nájdeš riešenie.

„Ja som Hospodin, tvoj Boh, ktorý ťa drží za praviciu a hovorí ti: Neboj sa, ja ti pomáham“ (Iz 41, 13).

Úloha pre detičky: Tento obraz anjelikov namaloval pred vyše 500 rokmi slávny maliar Raffael. Vyfarbi ich :)

Úloha pre veľkáčov: Spomenieš si na všetky postavy, o ktorých sme písali posledné mesiace? Je ich osem.

Text: Ema Tóthová
Odborná spolupráca: tím UREA
Obrázky: www.supercoloring.com
Ak si chceš pozrieť staršie príbehy, nájdeš ich na stránke:
www.baptist.sk/zlozky/casopis-rozsievac

JESTLI JE STRACH PŘIROZENÝ POCIT, PROČ NÁM BŮH V BIBLIÍ ŘÍKÁ: „NEBOJ SE?“

Pavel, Marie, Gedeon, Petr a další jsou postavy, o kterých jsme si v posledních měsících četli. Každý z nich prošel údolím strachu. Z jejich příběhů jsou zřejmé dvě důležité věci:

1. Strach je přirozená odpověď na nebezpečnou situaci (nejen skutečně nebezpečnou, ale i takovou, kterou náš mozek vyhodnotí jako nebezpečnou, i když jiným lidem se taková nemusí zdát).

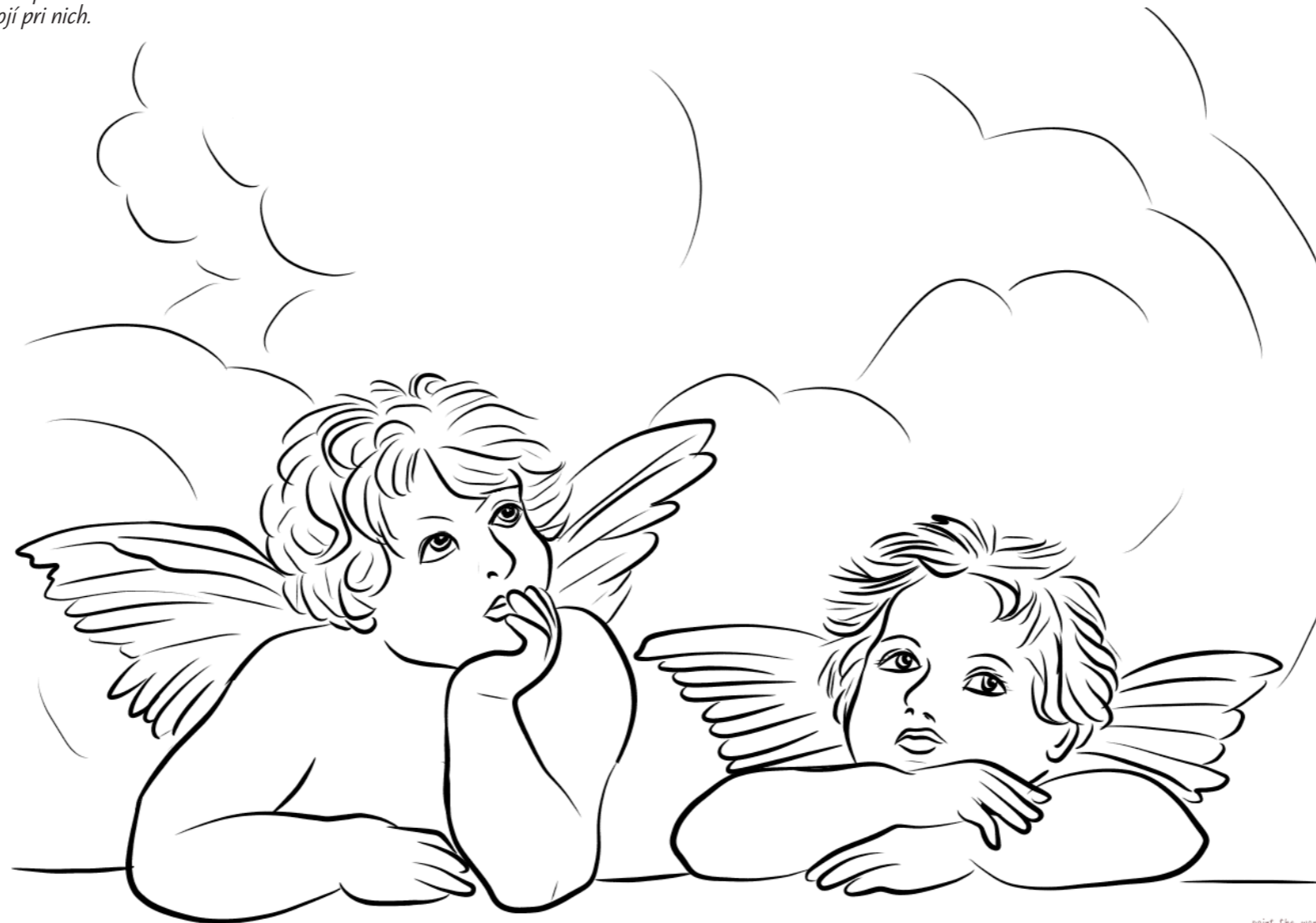
2. Bůh neopouští věřící a za strach je netrestá.

Úkol pro dětičky: Tento obraz andělíčků namaloval před více než 500 lety slavný malíř Rafael. Vybarvi je.

Úkol pro velké: Vzpomeň si na všechny postavy, o kterých jsme psali v posledních měsících? Je jich osm.

„Bůh nám nedal ducha bázlivosti, ale ducha síly, lásky a rozvahy“ (2Tm, 1, 7).

Je-li strach přirozený, proč Bůh říká, abychom se nebáli? Nebo proč Pavel píše, že Bůh nám nedal ducha bázlivosti? Protože i když je normální prožívat strach, Bůh nechce, abychom žili ve strachu, aby nás strach ovládal.

Eliáš, Ester či Mojžiš dokázali velké skutky poté, co se naučili se svým strachem pracovat. Cesta vedoucí k překonání strachu není téměř nikdy krátka ani jednoduchá. Ale Bůh nás k ní vyzývá a dáva nám své slovo, že bude stáť při nás. Jak prekonať strach? Najlepší návod nám dal Mojžiš: Pomenuj svůj strach (zisti jeho príčinu) → Řekni o tom někomu, komu důvěřuješ, modli se k Bohu → Trpělivě čekej, dokud strach nepřekonáš nebo dokud nenajdeš řešení.

„Já jsem Hospodin, tvůj Bůh, držím tě za pravici, pravím ti: Neboj se, já jsem tvá pomoc“ (Iz 41, 13).

S JEŽÍŠEM V KUCHYNI

Jako každý rok, toto jarní období mě velmi hezky naladí a všechna ta nová krása, která se kolem nás rozprostře, je prostě úžasná. A jistě nejsem sama. Ještě nedávno jsme na zahradě stříhali naše stromky a hledali první pupeny. Kde asi stříhnout, aby mohlo vyrůst krásné ovoce. A dnes už je všechno v plném květu, to je nádhera. Není také samozřejmostí, že právě květen je spojený s láskou! Žádné jiné roční období nám tolik na lásku neukazuje. Kvetoucí stromy jsou jako krásné nevěsty a v našem srdci je radost. Také máme více sluníčka, a to všechno společně na nás působí opravdu blahodárně. Není prostě možné, aby se to neprojevalo i v našich rodinách. Aby byla láska a pokoj v rodině, to je opravdu moc potřebné. Bez obou těchto vzácných věcí by bylo u nás všechno jinak. Uvědomuji si, že všechna ta krása okolo nás je velkým Božím darem. Není to krásné, že každý rok nám toto období Bůh dává? V této souvislosti čteme v Galatským 5, 22: „Ovoce Božího Ducha však je láska, radost, pokoj.“ Milé čtenářky, přeji vám mnoho těchto nepřekonatelných „ingrediencí“ pro vaše rodiny. V našich rodinách je potřebujeme každý den.

Recept, který vám chci předat, nám řekla jedna sestra z Ameriky. Měli jsme ji pozvanou na sejití manželek kazatelů.

Říkala nám, že můžeme být často nějakou návštěvou překvapeny, a tak bychom si mohli připravit toto jídlo.

Je zvláštní, že vypadá jako nějaký slaný dort.

Nejdříve si na pánev dáme propéct mleté hovězí maso se solí, pepřem. Ke konci se toto maso má zaprášit hladkou moukou. Když je tepelně upravené, tak ho dáme na spodek dortové formy. Formu si vyložíme pečícím papírem, aby nám šťáva později v troubě nevytékala. Kdyby se nám na pánvi vypeklo mnoho šťavy, tak se tam nemá dávat, ale slít do hrníčku. Další vrstvou je vrstva konzervovaného hrášku a kostičky mrkve. (Můžeme použít i mraženou zeleninu.) Potom na tuto vrstvu dáme na kostičky nakrájenou cibuli. Vše posolíme a popepříme podle chuti a poslední vrstvou bude bramborová kaše nebo kousky předvařených brambor, které zalijeme (jestliže nám zbyla v hrníčku ta vypečená šťáva s přidáním másla.) Nebo jenom poklademe kousky másla. Vše se dá do trouby péct asi na 20 min. Po částečném vychladnutí se krájí jako dort a můžete si to i ozdobit kousky zeleniny. Také nám sestra říkala, že toto jídlo můžeme mít připravené v mrazáku, kdyby nás někdo překvapil. Potom bychom to jenom upekli a bylo by nachystáno. A ještě se musím vrátit k našemu krásnému tématu: „Kdo nás odloučí od lásky Kristovy?“ (Řimanům 8, 35) Přeji vám mnoho lásky do vašich rodin.

Dana Jersáková

PAMÁTKA POPRAVENÝCH A ZEMŘELÝCH POLITICKÝCH VĚZŇŮ

V uplynulém roce dne 2. 11. 2023 jsme se s manželkou, s našimi dětmi, vnukem a dalšími příbuznými zúčastnili ve věznicích v Praze Pankráci pietního shromáždění k uctění památky popravených a zemřelých politických vězňů z let 1948–1965, jejichž zpopelněné ostatky nebyly vydány jejich rodinám, ale byly nedávno objeveny na bývalém popravišti pankrácké věznice z 50. let. Jednalo se o 66 politických vězňů, mužů a žen, české, slovenské a německé národnosti, dělníků, zemědělců, studentů, úředníků, právníků, vojáků a dalších profesí. Mezi nimi byl také kazatel Cyril Burget, tehdejší kazatel pražského vinohradského sboru a tajemník Bratrské jednoty baptistů v Československu, dědeček mojí manželky.

Pietního shromáždění se zúčastnili představitelé České republiky – předseda senátu RNDr. Miloš Vystrčil, první místopředsedkyně parlamentu Ing. Věra Kovářová, senátor Mgr. Pavel Fischer, zástupci ministerstva obrany, ministerstva vnitra, hlavního města Prahy, starosta Prahy 4 Ing. Ondřej Kubín a další.

Z církevních představitelů synodní senior českobratrské církve evangelické, předseda Výkonného výboru Bratrské jednoty baptistů Pavel Coufal, římskokatolický biskup Zdeněk Wasserbauer a další. PhDr. Aleš Kyr, historik a vedoucí Kabinetu historie a dokumentace Vězeňské služby České republiky, ve svém vystoupení představil výsledky práce, které vedly k objevení místa posledního uložení ostatků těch, kteří obětovali své životy za svobodu a demokracii. Je to místo za pankráckou vězeňskou nemocnicí, které v letech 1947–1954 sloužilo jako popraviště. Na tomto místě byly v roce 1961 na základě rozkazu ministra vnitra vysypány urny 66 politických vězňů, nevydané pozůstalým a dosud uložené v přilehlé márnici. Byla přijata opatření, aby se nikdo a nikdy nedozvěděl, jaké tajemství skrývá prostor bývalého popraviště. Na základě svědectví bývalého politického vězně byly s archeology objeveny základy popraviště a bylo zde zřízeno v roce 1992 pietní místo. Od počátku 90. let byly řešeny žádosti pozůstalých o informace k místu uložení ostatků jejich blízkých popravených a zemřelých politických vězňů. Probíhalo nejprve individuální pátrání, ale nakonec bylo rozhodnuto o systémovém dohledání a o zahájení projektu identifikace míst uložení nevydaných ostatků, který probíhal v letech 2017–2021.

Jedním ze závěrů byl zdůvodněný návrh na provedení archeologického průzkumu bývalého pankráckého popraviště. Ve vzorcích zeminy bylo nalezeno velké množství úlomků lidských kostí, které prošly kremací. Výsledky tohoto průzkumu potvrdily předpoklady místa rozptýlu nevydaných ostatků, které dlouhá léta bylo utajeno. Dohledávání jmen osob, jejichž urny byly na bývalém popravišti vysypány, bylo provedeno vylučovací metodou těch, jejichž urny již byly uloženy, předány

rodinám, nebo bylo písemně doloženo jejich zničení. Po dlouhých letech čekání se tak mohli příbuzní 66 popravených a zemřelých politických vězňů dozvědět o místě uložení jejich tělesných ostatků. Po tomto představení výsledků práce a úsilí mnoha zúčastněných byla p. Kýrem přečtena jména politických vězňů, jejichž ostatky zde byly rozptýleny. Následovaly projevy přítomných představitelů vlády, parlamentu, senátu a dalších přítomných zástupců vlády, města a dalších organizací. Po projevech byly položeny věnce a květiny k pietnímu místu na bývalém popravišti.

Předseda senátu M. Vystrčil poděkoval těm, kteří se zabývají minulostí, protože kdo neví, co se stalo a co se děje a co se stát může. Neúcta k životu a k lidské důstojnosti je základem totality. „Vy pozůstalí, mladí i děti, kteří jste zde, zažili jste bolest a máte bolest v sobě, ale jste nositeli historické paměti, říkejte ji, křičte kolem sebe, je to důležité. Svoboda, demokracie není zadarmo, jak si někteří dnes myslí. Aby zlo zvítězilo, stačí, aby dobří lidé nedělali nic, tzn. je potřeba dělat vše pro to, aby dobří lidé zvítězili a zlo bylo poraženo. Znamená to také, abychom o osudech našich blízkých, kteří byli politickými vězni, kteří byli popraveni, umučeni nebo jinak poniženi, těm kolem nás vykládali, aby si to pamatovali a promítli to do současnosti i budoucnosti, jinak současnost a zejména naši budoucnost ohrozíme.“

V. Kovářová připomněla, že den dnešního setkání je dnem památky zesnulých, který má dávnou tradici a dlouhou katolickou i protestantskou historii a je jedním z mála svátků, který tak či onak slaví s věřícími i ateisté. „Připomínáme si naše zemřelé a uvědomujeme si více než jindy smrtelnost a křehkost lidské existence. Vzpomínáme nejen na ty, o nichž mnoho víme, ale také na ty, o jejichž existenci nikdo kromě Boha neví, lidi, kteří se obětovali, pomáhali, bojovali proti útlaku a nesvobodě, kteří i zemřeli na popravišti nebo byli utýráni ve vězeních, ne pro větší slávu Boží, ale pro svobodu Božích tvorů. Není jiné místo v naší zemi pro připomenutí si těchto svatých, které by bylo stejně vhodné jako tato část pankrácké věznice, místo, na kterém bychom si výrazněji a silněji mohli připomenout, že vedle těch, které známe jménem a jejichž osudy máme zmapovány, zde bylo mnoho těch, o jejichž utrpení a svatosti neví nikdo, pouze Bůh.“

P. Fišer mluvil o tom, že se setkáváme na místě posledního odpočinku popravených a zemřelých politických vězňů a s pokorou, úctou a vděčností si připomínáme památku těch, co obstáli a prokázali obrovskou mravní silou postojů a toho, v co věřili, co obhajovali, i když jim hrozila smrt.

Setkání pokračovalo bohoslužbou, kterou vedl biskup Z. Wasserbauer a při které byly čteny biblické texty o obnově země po potopě z 1. M 8, 1–14, Žalm 23

Hospodin je můj pastýř, nebudu mítí nedostatek a Lk 24, 13–35 o zjevení na cestě do Emaus. Byla připomenuta holubice, která večer k Noemu přilétla, měla v zobáčku čerstvý olivový lístek, symbolizující konec soudu nad porušeným stvořením, a která se stala napříč kulturami obrazem a symbolem pokoje, míru a spočinutí. „Kdyby to bylo možné, tak by bylo krásné, kdyby teď taková holubice s nějakou větvičkou přiletěla jako symbol, že docházíme jako pozůstalí pokoje, míru.“ Bylo připomenuto pronásledování křesťanů v Římě, jejich utrpení, ale také jejich naděje, kterou si nenechali vzít, že smrtí život nekončí, o čemž svědčí kotvy – symboly naděje, vytesané v římských katakombách. V posledním textu se Ježíš připojuje ke dvěma zoufalým lidem, ale je jim otevřena Bible, úžasná kniha, čtená již tisíce let, která je mimořádným nástrojem k nalezení naděje, světla a správných odpovědí, když prožíváme něco těžkého, když si klademe zásadní otázky.

Bylo zvláštní být uprostřed mnoha pozůstalých starších, mladých, dětí, jejichž rodiny neměli možnost rozloučit se se svými předky, kteří zůstali věrní ve víře, ve svých myšlenkách, názorech, morálce a nepodvolili se komunistické zvlí. Neznali místo uložení jejich tělesných ostatků, aby tam na ně mohli vzpomínat. Mnozí z jejich rodin přišli o všechno, jejich víra byla otřesena, ztratili zaměstnání, nebyla jim umožněna studia, mnozí odešli do ciziny. Bylo to mnohdy i dojemné setkání rodin odsouzených v tak širokém okruhu možná poprvé, i když v prostoru přísně střežené pankrácké věznice. Je dobré na toto vše nezapomínat i v dnešní době, v situacích, ve kterých se nacházíme, abychom obstáli ve víře jako oni.

Slovo naděje a víry apoštola Pavla at nás provází do dalších dnů: „Dobrý boj jsem bojoval, běh jsem dokončil, víru zachoval. Nyní je pro mne připraven vavřín spravedlnosti, který mi dá v onen den Pán, ten spravedlivý soudce. A nejen mně, nýbrž všem, kdo s láskou vyhlížejí jeho příchod“ (2 Tm 4, 7–8)

NADPŘIROZENÝ POKOJ

Nikdo nemá rád špatné zprávy. Mohli byste žít svůj každodenní život, a najednou by se všechno během okamžiku změnilo. Přejde telefonní hovor, zpráva, dopravní nehoda, zadlužení nebo cokoli jiného, co otřese vaším světem. Ani by to nemusela být katastrofální událost, která by vám v okamžiku změnila život.

Zažili jste to?

Procházeli jste celkem dobře životem, pak se jednoho dne váš manžel vrátil z práce a řekl, že se chce rozvést, a váš svět se zhroutil.

Nebo jste se jako obvykle probudili a šli do práce, ale jakmile jste tam přišli, zjistili jste, že už práci nemáte.

Nebo vám doktor řekl, že máte rakovinu, a všechno, na co jste dosud spoléhali, se kolem vás zhroutilo.

Můžeme mít pokoj v srdci, když se náš svět obrátí vzhůru nohama?

Ježíš řekl: „**Pokoj vám zanechávám, svůj pokoj vám dávám; ne jako dává svět, já vám dávám. Ať se vaše srdce nechvěje a neděsí!**“ (J 14, 27)

Pokoj, který dává svět, je podmíněný.

Pokoj, který slibuje Ježíš, je založen na samotném Bohu, který je milující, laskavý, milosrdný, věrný, neměnný. Boží pokoj nezávisí na okolnostech. Ve skutečnosti se uprostřed našich zkoušek a temných údolí upevňuje. Pokoj, který Ježíš dává vám i mně, pochází od samotného Boha. Bůh dodržuje své sliby a ujišťuje nás, že jsme Jeho, a žádná osoba, démon, strach nebo nepřítel nás nemůže vyrvat z Božích rukou. **Ježíš řekl: „Moje ovce slyší můj hlas, já je znám, jdou za mnou a já jim dávám věčný život. Nezahynou na věky a nikdo je z mé ruky nevyrvé. Můj Otec, který mi je dal, je větší nade všechny a nikdo je nemůže vyrvat z Otcevy ruky. Já a Otec jsme jedno“** (J 10 27-30).

Boží pokoj nám dává jistotu, že nekráčíme životem sami. Bůh jde s námi, s tebou.

Jeho pokoj nám říká, že se nemusíme snažit udržet vlastními silami, ale Bůh nás podpírá a chrání.

Nemusíme se snažit projít bouří, protože Kristův hlas uklidňuje bouři a razí cestu hlubokou vodou.

Když přijde do našich životů změna, **můžeme být svědky Boží moci**, jakou jsme nikdy předtím nezažili, jen musíme na Něj pohlédnout.

Carter Conlon

Václav Černík, Cheb I

Z MLÁDEŽNÍCKEJ KONFERENCIE 2024

Posledný februárový víkend sa v Banskej Bystrici uskutočnila mládežnícka konferencia s témou „To fakt?“. Počas troch pozeňnaných dní, ktoré sme mohli spoločne stráviť, nás sprevádzali slová C. S. Lewisa: „Ak hľadáš náboženstvo, ktoré je pohodlné, určite neodporúčam kresťanstvo.“

Naozaj sme mali množstvo príležitostí tento citát hlbšie pochopiť. V piatok večer brat P. Hanes prehľbil naše poznanie témou o postojoch k pravde, sobotný večerný program viedol brat kazateľ R. Nagypál o tom, na čom naozaj záleží a v nedeľu kázal brat B. Uhrin o pripravenosti dať dôvod pre nádej, ktorá je v nás (1. Petra 3, 15). Hovorené slovo rečníkov bolo doplnené o piesne, ktoré si pripravili chválospevové skupiny z rôznych častí Slovenska.

Vďaka seminárom sa preberali mnohé aktuálne témy ako Boží pohľad na sexuálnu revolúciu, Kresťanský vzťah v nekresťanskom svete a Ako na čítanie Biblie. Počas sobotných TED „talkov“ nám boli vysvetlené rôzne otázky, napríklad to, či sme ako kresťania zastaralí a spoločensky irelevantní; či je starozmluvný Boh iný ako novozmluvný; ako môže v svete plnom zla existovať dobrý Boh a mnohé iné. Celým programom nás viedli moderátorky Tamara a Veronika, ktoré zvládli nielen nás informovať, ale aj pobaviť.

Okrem tých duchovných tu boli aj iné aktivity. Počas večerných a poobedných chvíľ sa športoví nadšenci zišli pri hre floorballu, futbalu a volejbalu. Takisto nám mala čo ponúknuť aj kaviareň a čerstvo pripravovaný palacinkám či hamburgerom málokto odolal.

Medzi riadeným programom sa vo voľných chvíľach odvíjali mnohé vzácne rozhovory a nadväzovali nové priateľstvá. Voľný čas sme tiež mohli využiť na spoločenské hry v depe či zúčastniť sa vedomostného kvízu, sobotnej panelovej diskusie a piatkového večera modlitieb a chvál.

Na mládežnícku konferenciu som išla tento rok po prvýkrát. Spoznala som nových ľudí, zažila povzbudzujúce vyučovanie o Božom slove a vrátila sa obohatená. Dúfam, že aj ostatní mohli prežiť podobnú príjemnú skúsenosť.

Celá konferencia by sa však nezaobišla bez toho množstva ľudí, ktorí ju pripravovali a viedli. Vďaka patrí celému prípravnému tímu mládežníckej konferencie, modlitebnému tímu a všetkým dobrovoľníkom!

A vďaka Pánu Bohu, ktorý nám dal príležitosť zažiť konferenciu a načerpať z nej to, čo sme potrebovali.

Niekoľko svedectiev účastníkov konferencie nájdete na ďalších stranách Rozsieväča.

Tamara Syčová

SVEDECTVÁ ÚČASTNÍKOV MLÁDEŽNÍCKEJ KONFERENCIE

Viliam: Na mládežníckej konferencii BJB som bol prvýkrát a bola veľmi zaujímavá. Pre mňa boli najviac prínosné semináre, na ktorých som bol v sobotu ráno. Prvý seminár, na ktorom som bol, mal Peto Azor s názvom Kresťania sú zastaralí a spoločensky irelevantní. Bolo pre mňa zaujímavé dozvedieť sa, že mnoho známych vedcov a ľudí v histórii boli práve kresťania. Boli to ľudia, ktorí verili vo svojho Záchrancu a vykonávali svoju prácu, ako najlepšie vedeli. Práve viera v Boha viedla kresťanských vedcov, aby skúmali prírodu s cieľom zistiť, ako Boh stvoril svet. Práve ich si Boh použil a odhalil im kúsok zo svojho tajomného stvorenia sveta. A tak Boh cez nich priniesol tomuto svetu poznanie, ktoré malo veľké priaznivé dôsledky pre dobu, v ktorej žili, a aj pre ďalšie generácie. Hovorili sme o Louisovi Pasteurovi, Gregorovi Mendelovi a iných kresťanských mysliteľoch, ktorí priniesli pokrok v spoločnosti, napríklad Dr. Martin Luther King, ktorý bojoval za občianske slobody. Hovorili sme o tom, že kresťania boli vždy moderní a stáli na čele tých najprogressívnejších hnutí, no to neznamená, že v dnešnej dobe, aby boli moderní, sa majú pridať k bludom. Kresťania vždy mali a majú čo povedať. V dnešnej dobe sa kresťanstvo stáva nmoderné, a tým sa aj kresťania stávajú nmoderní. No kresťania, ktorí pevne veria tomu, čo je v Biblii, môžu byť prínosom pre spoločnosť, aj keď nie sú moderní. Pre spoločnosť, ktorá lieta raz tam, raz onam, práve to, čo je stabilné a až tak sa nemení, môže byť pre spoločnosť majákom. Práve v tom môže byť kresťanstvo prínosom. Pri tomto seminári som si uvedomil, že kresťania, a teda aj ja, musíme pevne stáť na pravde, ktorá je v Biblii, žiť tak, ako Boh hovorí, a nenechávať sa týmto svetom, jeho trendami meniť len preto, aby sme boli moderní.

Následne som bol na seminári, ktorý mal Lubo Pál, s názvom Prečo Boh stvoril svet, ak vedel, ako to dopadne. Bol to veľmi zaujímavý seminár. Pre mňa je nepochopiteľné, že aj keď Boh vedel, že človek od Neho odíde, ho pre svoju lásku k nám aj tak stvoril, aby sme na konci mohli byť s Ním v nebi. No nevedla Ho k tomu láska, ktorú sme v Ňom vzbudili my (ja), lebo nič v nás ju nemohlo vzbudiť, ale bolo to Jeho rozhodnutie milovať nás, aj keď sme zlí. Boh sa rozhodol milovať človeka. A čo je na Jeho láske ešte viac „wow“, je to, že On sa rozhodol pre svoju lásku k nám opraviť niečo, čo bolo pokazené, aj keď najľahšie by bolo stvoriť niečo nové, nepokazené. Čím viac nad tým rozmýšľam, tým viac ma Jeho láska udivuje a cítim, že je taká veľká, že ju neviem pochopiť svojim ľudským rozumom.

Matea: „Lebo kde sú zhromaždení dvaja alebo traja v mojom mene, tam som ja medzi nimi“

Osobne som počas Mládežníckej konferencie v Banskej Bystrici zažila veľké prekvapenia. Odcestovala som tam s mládežou, s ktorou slúžim vo svojom zbore na Slovensku. Po príchode na konferenciu som videla nielen desiatky ľudí, s ktorými som vyrastala v nedeľných besiedkach a s ktorými spolupracujem počas letných kresťanských akcií v Srbsku, ale aj spolužiakov a rovesníkov zo školy, o ktorých som nevedela, že sú veriaci. To ma veľmi príjemne prekvapilo a povzbudilo, lebo som si uvedomila, že v „jame levov“ nie som sama. Že sme viacerí, ktorí túžime po Kristovi, ktorí túžime slovami aj skutkami žiť to, k čomu nás Ježiš povoláva, a chceme byť svetlom a soľou zeme.

Trojdnová konferencia rýchlo ubehla, téma však zostane v nás dlho vrytá: „To fakt?“ Kázali na ňu viacerí dobrí speakri a približovali nám fakty o kresťanstve, o Ježišovi, o ceste spásy a o tom, ako je pre každého z nás tá cesta odlišná, no obeť rovnaká. Povzbudila ma, aby som sa nehanbila hovoriť spolužiakom, kde trávim víkendy, prázdniny a iné dni. Aby som im bližšie vysvetlila, čo je kresťanstvo, a nezanedbávala ich otázky. Aby som sa nehanbila byť iná, lebo nie som z tohto sveta. A aby som sa ďalej zoznamovala s inými kresťanmi a udržiavala si vzťahy s tými, ktorí milujú Ježiša a sú ochotní pre Neho žiť.

„Sladké je svetlo a očiám lahodí vidieť slnko“

„A to svetlo v tme svieti, ale tma ho nepohltíla“

Ella: Na konferencii sa mi veľmi páčilo. Spoznala som tam veľa nových ľudí a konečne som mala možnosť stretnúť kamarátov, ktorí bývajú ďalej odo mňa. Každý rok je tam veľmi príjemná atmosféra, ľudia sú tam veľmi milí a priateľskí. Program bol tiež úžasný, asi najlepší zážitok bol zo sobotného večerného programu. Pri chválach som úplne cítila Božiu prítomnosť a slovo v ten večer mi tiež dalo veľmi veľa, keďže sa často stretávam s ateistami a nie vždy im viem odpovedať na otázky. Aj panelová diskusia bola veľmi dobrá a zaujímavá, dozvedela som sa veci užitočné pre môj život. Už sa neviem dočkať konferencie budúci rok.

Sofia: Na konferencii som bola už druhýkrát a aj tento rok to stálo za to. Bolo krásne uctievať Pána v prítomnosti ďalších veriacich a vedieť, že na svete je ešte oveľa viac ľudí, ktorým Boh zmenil život. Tohtoročná téma konferencie „To fakt?“ bola naozaj výstižná a rečníci mali témy, nad ktorými by sa každý veriaci mal zamyslieť. Je to, čomu verím, pravda? Čo je pravda? Dá sa Biblia dokázať historicky? Semináre hľadali odpovede na rôzne ďalšie otázky a počúvať rôzne pohľady na nejakú vec bolo naozaj zaujímavé. Musím pochváliť aj tohtoročný „merch“ – plagáty, logo konferencie, dizajn tričiek, ktorý sa nielenže naozaj vydaril, ale verím, že bude podnetom na rôzne rozhovory a poskytne možnosť zdieľať evanjelium s ľuďmi okolo nás.

Jakub: Ačkoľvek sa účasť na konferencii nesla ve znamení fyzického únavy z malého množstva spánku, konalo sa i duchovný občerstvení. Asi najviac ma zasahovala témata, ktorá sa otvárala v rámci otázok na panelové diskuzii – obzvlášť jedna, na ktorou odpovedal pan profesor Hanes. Že se nemám porovnávať s ostatnými ľuďmi, ale mám se porovnávať s Božím plánem pro můj život. Celkově se mi konference líbila a dá-li Pán, tak pojedu i příště.

OHLASY Z REGIONÁLNÍ KONFERENCE SESTER V ŠUMPERKU (24. 2. 2024).

Hned po návratu domů z Šumperka jsem poslala několika sestřím pár otázek, aby se i sestry, které se nemohly setkání zúčastnit, dozvěděly důležité informace v nejbližším čísle Rozsévače. V době, kdy píšete tyto řádky, je Rozsévač č. 3 již ve sborech a u vás doma. Rozsévač číslo 4 se chystá k tisku. Proto čtete ohlasy sester až v čísle 5, které právě teď připravujeme.

Voňavá Nebeská ambasáda

Tak bychom mohli nazvat příspěvek sester z BJB Olomouc.

Regionální setkání sester v Šumperku bylo velmi požehnané. Věřím, že jsme všechny cítily Boží přítomnost a radost. Společné chvály a uctívání našeho úžasného Pána se dotýkalo našich srdcí. Pro mě osobně bylo velmi obohacující sdílení ve skupinkách. Naše skupinka byla mezigenerační, jako ostatně celá konference, a tak jsme měly možnost slyšet zkušenosti s Pánem a Jeho působením v životě sester, které Ježíše následují už mnoho let, stejně tak jako v životech mladších sester. Naše zkušenosti byly různorodé, ale vždy měly nakonec něco společného: Vyznání, že náš Pán nás provází, vede, uzdravuje a pečuje o své děti.

Ruth Valentová, Olomouc

Vnímala jsem, že na setkání s námi byl Pán přítomen, a to z několika důvodů.

Jeden přesahuje hranice sboru, dotýká se mého zaměstnání. Den předtím jsem byla se svými studenty na zajímavém programu v rámci prevence na téma Deprese, a po jeho skončení jsem cítila potřebu mít nějaký vhodný materiál k doplnění a uzavření tohoto v této době potřebného tématu. Tak jsem se obrátila v modlitbě na Pána o pomoc. Neuplynulo ani 24 hodin a v Šumperku mi sestry daly tento materiál do ruky – ze stránky od Ráchel Bícové.

Spolu s ostatními olomouckými sestrami jsme byly hluboce zasažené svědectvími, která jsme v průběhu sobotního setkání slyšely. Některá svědectví byla pro nás natolik aktuální, že jsme navázaly kontakty a chceme dotyčné sestry pozvat k nám do sboru, aby je mohli slyšet i ostatní. Pán v evangeliích mnohokrát vybízel lidi k tomu, aby vydali svědectví o tom, co jim učinil Bůh. Mezi-sborová svědectví jsou pro mě vždy velkým povzbuzením a pomocí.

V předvelikonoční době chystáme modlitební místnost, kde si každý sám bude moct vyhradit čas jen pro sebe s Pánem. Lékařička, kterou jsme od Jany Pospíšilové obdržely, bude nedílnou součástí této místnosti. Dotklo se mě přirovnání, že Boží slovo je lékem na naše nemoci – nemoci, o kterých mluvila moje srdeční záležitost – sestra Iva Kernová. Aby naše sbory mohly plnit svoji funkci, musejí být zdravé. A mohou být zdravé, pokud i my samy budeme zdravé, uzdravované naším Lékařem, jak řekla sestra. Pak budeme tou voňavou Nebeskou ambasádou, která je přitažlivá i pro svět.

Irena Klanicová, Olomouc

Sestry touží mimo jiné také po vzájemném předávání pomoci, lásky a milosti. Píší:

Moc se nám líbilo téma konference, málo kdy se probírá zrovna společenství jako takové. Také nás potěšilo, že je konference tak blízko nás. Jako ženy - matky a pracující máme volného času nemnoho. Bylo velmi milé zase potkat sestřičky z ostatních sborů. Také společný zpěv tolika zapálených Božích dětí nám udělal velkou radost, to bylo něco!

Odnášíme si především mnoho nových poznatků a to hlavně díky odpoledním skupinkám. To, že jsme byly rozděleny do všech možných skupin, způsobilo, že nakonec každá donesla něco jiného, co můžeme ve sboru použít.

Ještě stále zpracováváme nabyté informace.

Budu-li mluvit za sebe, nejvíce mě oslovilo, jak se cítí člověk v našem sboru. Je přijímán? Je osloven? Je pozdraven?

Také nás oslovila „Duchovní lékárníčka“ první pomoci - tu chceme ještě podrobně rozebrat. Je strašně zvláštní, kolik energie, peněz a času dáme do uzdravování našeho tělesného zdraví, a o to duchovní se zase tak moc nestaráme – no, máme co zlepšovat.

Také nás potěšilo, že jsme se mohly opět setkat se sestrami ze Suchdola a domluvit si vzájemně navštívení našich skupin. I když to k sobě máme takový kousek, žily naše skupinky tak nějak pro sebe. Zatím řešíme technické detaily, ale máme naději, že se setkáme a můžeme si předávat vzájemně rady, pomoc, lásku, milost aj. Na to se já už strašně těším.
Klára, BJB Ostrava

Sestry z BJB Víkřovice píší: „Naše vzájemná láska má zázračnou schopnost spojit i zdánlivě neslučitelné.“

Regionální konference sester v Šumperku předčila moje, možná spíše nejasná očekávání. Ne snad v tom, že by na mě zapůsobila nějakou velkolepou efektností. Ale vnímala jsem intenzivně, že byla připravena s upřímnou láskou a modlitbami. Výsledkem bylo společenství sester, které se zřejmě nikdy předtím neznaly, ale cítily radost a vděčnost ze setkání.

Vnímala jsem vzájemné přijetí, Ducha pokoje, lásky a radosti mezi námi. A co jsem si odnesla pro další život ve svém sboru?

Pokud má naše sborové společenství naplnit svůj pravý smysl - tedy působit pozitivně, ozdravně směrem ven, k dalším lidem - musí nejprve působit ozdravně směrem dovnitř. K jeho jednotlivým členům neboli údům. Tak, aby byl zdravý celý organismus našeho společenství.

Na začátku je vědomí jednotlivce, tedy mne samotné, kolik mi bylo odušňováno a jak velkou lásku jsem přijala od nebeského Otce. S takovou láskou pak mám přistupovat k druhým členům společenství. Mít o ně opravdový zájem, vycházet jim vstříc s upřímnou

otevřeností a s vědomím, že mohou a pravděpodobně často budou vidět věci jinak, než já.

Na principech, které vedou ke zdravému sborovému - i jinému - společenství, je potřeba aktivně, vědomě a vytrvale pracovat. Těmi důležitými principy jsou především otevřenost, upřímnost, úcta k druhému, schopnost odpouštět... Zdrojem toho všeho je naše vzájemná láska, která má zázračnou schopnost i to zdánlivě neslučitelné spojit ve smysluplný celek.

S vděčností a radostí vzpomínám na setkání sester v Šumperku a znovu děkuji všem sestřím, které nám ho tak krásně připravily. Děkuje našemu Pánu a Otci za Jeho bohaté požehnání.

L. M.

Co vás zaujalo? Připomenutí, že máme mít zájem jeden o druhého, že se máme povzbuzovat a že i naše přítomnost ve shromáždění je pro druhé povzbuzením.

Kromě toho mě oslovilo, že nejen máme mít mezi sebou křesťanskou lásku, ale navíc máme v tom být stále horlivější. To je tedy síla...

Co vás povzbudilo? Bible neopomíná všední služby - to mě povzbuzuje při činnostech do toho spadajících. A těch je opravdu mnoho.

Co si přinášíte do vašeho sboru? Že máme mít trpělivost ve snášení jeden druhého, neboť není na zemi člověka spravedlivého, spravedlivé nejsme ani my. A že kdo věří, nebude kvapit.

Jaké téma doporučujete na příští setkání? Možná by se zase jednou mohlo probrat téma: Stres a bouřky v našem životě.

M. S.

Na regionální setkání sester v Šumperku jsem se velmi těšila. Po delší době, jsem se setkala se známými sestrami a mnohé jsem též poznala.

Povzbudilo mě slovo sestry Ivy Kernové: „Jak budovat obecenství, které uzdravuje.“ Ano, křesťanství není jen učení o morálce, ale o vztazích. Tak jako v rodině. Velmi mne zaujaly ty právě vlastnosti a jejich protipóly, čili nemoci (v obecenství). Např. MILOSRDNÝ SOUCIT x NĚCITLIVOST, a podobně. Různé principy zranění potřebují různý přístup k uzdravování. Co nezraní mne, může zranit jiného. Uzdravení není na prvním místě důsledek dobrého psychologického přístupu. Bez BOŽÍ pomoci, je i dobře míněná rada bez účinku. Především se MODLEME! Chci se nechat uzdravovat a být i zdrojem uzdravení. Povzbudivé bylo i odpoledne ve skupinkách, kdy jsme se sdílely, včetně osobních svědectví. Těším se na další sesterská setkání.

V. J.

Co vás nejvíc zaujalo a jaké téma byste doporučovala na příští setkání? V úvodu mě zaujaly dvě z možností, jak odpovědět na otázku, proč jsme přijely, a to: „Načerpání povzbuzení z obecenství

duchovně stejně smýšlejících.“ A něco se naučit, vzdělávat se v Božím slovu.

Z referátu sestry Kernové mě oslovila myšlenka důležitosti tepla přijetí i pro nově příchozí (a dodala bych: i pro naše děti). Myslím, že je to oblast, ve které se máme dost co učit, samozřejmě pod Božím vedením a zmocněním. Jako důležité vidím i připomenutí toho, že na prvním místě jde o vztah s Pánem Bohem (a to zaznělo i v diskusní skupince, že do obecenství jdu za prvé kvůli Pánu - je to On, za kým jdu na kázání, chvály...). Potom vztahy vzájemné. A také to, že si nemáme dělat představu ideálního společenství. Ochota upřímně otevřenosti, nedělat se lepším než jsem (i při službě druhému).

Líbilo se mi, že po diskuzích ve skupinkách bylo všem sděleno shrnutí diskuze. I z toho mě oslovily některé myšlenky, zvláště, že je dobré mít sestru „vrbu“ pro modlitební podporu.

Co se týče námětu na další setkání, dost mě zaměstnává téma, jak vést děti (i když vím, že se tím zabývá Odbor pro manželství a rodinu). Děti mám už odrostlé a možná právě proto si kladu otázky jestli by bylo lépe některé věci dělat jinak, než jsme dělali a co třeba doporučit mladším rodičům (i když je mi jasné, že univerzální návod neexistuje). Další otázky mě napadají v souvislosti s vyučováním malých dětí v besídce.

Jak vést rodinné pobožnosti, co když nejstarší dítě klade v přítomnosti malých sourozenců provokativní až posměšné otázky?

Dovolit dítěti například hrát pravidelně fotbal, když jsou zápasů často v neděli dopoledne v čase shromáždění a besídky?

Jak vést děti k řešení sporů se sourozenci a kamarády? Případně v dorostu. Jak rozlišit běžné dětské hašteření od něčeho, co dítě zraňuje, způsobuje, že se tam necítí dobře?

Jak určovat kolik času dovolíme dětem trávit u televize, počítače, na mobilu a u jakých programů?

Jak se s dětmi modlit, v jaké poloze (znají dnešní děti z rodin modlitbu vkleče?)

Jak je učit zpívat (dříve mi přišlo, že děti zpívají velmi rády, poslední dobou se mi stává, že zpívat nechťejí nebo, když se jim některé písničky líbí, brzy je omrzí)?

Jak se stavět k hračkám - zbraním, jak v jakém věku dětí, nakolik se v tom přizpůsobovat ostatním rodinám ve sboru, když děti spolu kamarádí, což je určitě dobře.

Jak (je-li to vůbec možné), předávat zkušenost toho, že obecenství je důležité, aniž by v tom byl zákonický přístup? (Z lásky k Pánu Bohu nedat přednost např. výletu...)

Důležité jsou modlitby sester, které děti ještě nemají nebo už je mají odrostlé, za děti a jejich, vývoj, za jejich rodiče i ty, kteří se jim věnují ve sboru. Ne že bych si myslela, že se nedomlívá, ale pokud bychom toto téma společně probíraly, aby tak získaly větší přehled, za co konkrétně se modlit, jaké nástrahy prožívají dnešní mladé rodiny i dospívající děti, v jakých detailech je dnešní společnost jiná (i když ve své podstatě je lidstvo stále stejné).

Velmi důležité jsou modlitby babiček majících vnoučata (ty já ještě nemám, ale začínám přemýšlet, i o tom někdy s dětmi mluvíme, co a jak až...), jak se jim věnovat, jak spolupracovat s jejich rodiči, jak řešit rozdílný pohled na výchovné postupy. (Mého manžela přivedla k Pánu Bohu jeho babička, ale jeho nevěřící maminka vedla naše děti k tomu, aby nám někdy lhaly.) Taký se trochu trápím tím, že jsem se za své děti v době jejich dětství a dospívání nemodlila intenzivněji, třeba i s nějakou další sestrou. Současně vím, že pokud žijí, není ještě pozdě a Pán Bůh je mocný.

Rut Müllerová, BJB Víkřovice
Rozhovory vedla Marie Horáčková

PODPORUJEME ŽENY NA UKRAJINE, KTORÉ ZAČÍNAJÚ OD NULY

Mnohé pre vojnu museli začať úplne odznova, sú samy, bez partnerov, mimo svojho domova a starajú sa o svoje rodiny. Žien, ktoré sa z východných okupovaných častí Ukrajiny presťahovali na západnú Ukrajinu, sú tisíce. V Nadácii Integra pomáhame na Ukrajine od začiatku vojny v mnohých oblastiach a vlani sme tam rozbehli aj program podpory mikropodnikania žien, ktoré sa svoje biznisy snažia rozbehnúť znovu od nuly.

Olena založila jazykovú školu

„Trvalo to asi 3 mesiace, kým som sa v Ternopile začala znovu cítiť ako človek,“ hovorí 28-ročná Olena, ktorá sa s malou dcérkou, ťažko chorou mamou a starým otcom v dôsledku vojny presťahovala z Charkova na západ Ukrajiny. Tu sa zapojila do programu podpory mikropodnikania Nadácie Integra, začala podnikat a založila jazykovú školu. Vďaka tomu je sebestačná a pomáha aj svojej rodine.

Program podpory mikropodnikania vznikol v júli 2023. Už pár mesiacov po vypuknutí vojny sme videli, že ľudia, ktorí sa presťahovali na západ Ukrajiny z východných oblastí, nechcú len prijímať humanitárnu pomoc, ale chcú pracovať.

Boli to zväčša vnútorne vysídlené ženy, ktoré zostali s deťmi bez mužov. Bolo pre nich až nedôstojné, aby „nič“ nerobili a len prijímali pomoc. Keď odchádzali zo svojich domovov, mysleli si, že to bude možno na mesiac, dva. Teraz sa zmierujú so skutočnosťou, že sa už späť zrejme nikdy nevrátia. Niektoré mestá, odkiaľ pochádzajú, nepriateľ úplne zničil.

Ženy podnikateľky

Záujem o program podpory mikropodnikania prejavilo 50 prihlásených ľudí, najmä žien, z ktorých nezávislá komisia vybrala 22 žien. Tieto vypracovali biznis plány pre svoj podnikateľský zámer, z ktorých komisia vybrala osem

integra

najlepších. Každý z nich sme podporili sumou v priemere 5 000 eur.

Pomáhame od začiatku vojny

Nadácia Integra pomáha na Ukrajine od začiatku vojny. V priebehu dvoch rokov sme poslali do krajiny vyše 1400 ton humanitárnej pomoci – 90 kamiónov a 25 minivanov. Tvorili ju prevažne potraviny, ale aj generátory, lieky a hygienické potreby. Pomoc dostalo vyše 400-tisíc ľudí v rôznych častiach krajiny, aj v oblastiach vojnovnej línie.

Dôležitou súčasťou našej pomoci na Ukrajine je psychosociálna podpora. Preto sme rozbehli psychosociálny program na spracovanie chronického stresu a traumy. Vďaka tomu dostalo 2 300 ľudí, prevažne detí, psychologickú pomoc.

Našu pomoc dostali aj ľudia, ktorým vojenské útoky poškodili alebo zničili domovy. Podporili sme rekonštrukciu 41 malých rodinných domov a výstavbu 27 drevených mobilných domčekov, vďaka čomu získalo 235 ľudí strechu nad hlavou. Podporujeme tiež malých farmárov distribúciou sadeníc a cibuliek.

Pridajte sa k nám a pomáhajte spoločne

Naše aktivity na Ukrajine pokračujú. Po úspešnom štarte programu podpory mikropodnikania pomáhame ďalším ženám s ich biznisom. Stále sa podieľame na psychosociálnej pomoci pre traumatizovaných ľudí a na severe Ukrajiny aktuálne podporujeme obnovu zubnej ambulancie a budovanie protiraketových krytov pre verejnosť. Pomáhať dokážeme najmä vďaka vašim darom a príspevkom partnerov.

WWW.INTEGRA.SK

ŽIVOTOPIS MIROSLAVA KOLÁRIKA

(1. 4. 1961 – 2. 3. 2024)

Narodil sa v Bratislave úprimne veriacim manželom Jankovi a Zuzke Kolárikovcom ako druhé dieťa po sestre Lubke. Jeho život bol od začiatku nelahký a poznačený tragickými udalosťami v rodine. Ocko mu zomrel na zlyhanie srdca, keď mal štyri a pol roka. Mamička prevzala rodičovskú dvojúlohu a statočne zabezpečovala chod a potreby rodiny. Mirko vždy spomínal, že mamičke to v tomto období života neľahčovalo v žiadnom smere. Bol dostatočne tvrdohlavý a čo si zaumienil, to musel mať. Prvú motorku si kúpil už ako trinásťročný za peniaze z predaja intarzovaných obrazov z dyhy. Tu niekde objavil v sebe potenciál a obchodného ducha, ktorý zrejme zdedil po ockovi, vyučenom obchodníkovi s koloniálnym tovarom.

Na Silvestra v roku 1972 zažil Mirko zvláštny Boží dotyk. Pre rok 1973 si vytiahol veršik zo Žalmu 27, 10: „Keby ma otec i matka opustili, Hospodin by sa ma ujal.“ Toto slovo sa mu hlboko vrylo do pamäti a hrdil sa, aké má privilégiu. Vtedy ešte netušil, že sa to slovo, žiaľ, zanedlho naplní a bude ho sprevádzať celý život.

V roku 1975, keď mal Mirko 14 a Lubka 16 rokov, mamička ochorela na rakovinu pľúc a po niekoľkých mesiacoch zomrela. Na jej pranie boli obe deti zverené do pestúnskej starostlivosti mamičkinej sestry a jej manžela. Mirko tu strávil niekoľko rokov až kým nenastúpil na základnú vojenskú službu.

Spurného mladíka sa Pán Boh znova dotkol v máji 1976, keď sa obrátil a urobil pokánie zo svojich hriechov. V tom istom roku sa dal pokrstiť na vyznanie svojej viery. Odvtedy sa radikálne zmenil a jeho vieru a premenu charakteru bolo možné sledovať po celý život.

Od malička ho fascinovali motory a stroje, a preto sa rozhodol študovať na strednej priemyselnej škole so zameraním na automobily. Prešiel rôznymi zamestnaniami, ale napokon zvíťazila láska k autám a k technike. V roku 1997 začal budovať vlastnú firmu Autokom, ktorú prevádzkoval do konca života. Vo svojom odbore bol erudovaný, vždy dôsledný a perfekcionalista. Tieto vlastnosti mu boli užitočné aj pri budovaní stavieb. Vlastnoručne postavil dva domy a zrekonštruoval niekoľko bytov. Aj keď nebol stavbár, každý úkon, ktorý sa urobil na stavbe, mal dopredu premyslený a do detailu naštudovaný.

Keď sa po rokoch stavebných prác zdokonalil, Pán Boh ho povolal do najväčšej prestavby – obnovy modlitebne na Palisádach. Dva roky strávil len prípravou a plánovaním rekonštrukcie strechy, celého interiéru, a hlavne účinnej izolácie múrov. Potom počas celého jedného roka denne dohliadal na stavebné práce. Bola to jeho „srdcová záležitosť“.

Tak ako sa naučil budovať stavby, tak vedel budovať aj medziľudské vzťahy v rodine pokrvné a tiež aj duchovnej. Rodina bola jeho najväčšia „srdcovka“. Tým, že skoro stratil svojich rodičov, oveľa viac si rodinu vážil a snažil sa vybudovať bezpečné a láskyplné rodinné zázemie pre manželku a deti. S manželkou Juckou žili spolu 39 rokov v harmonickom manželstve. Pán Boh im požehnal dcéru Líviu a syna Mateja. Miloval a vychovával ich k čestnosti, pracovitosti, dôslednosti, a hlavne vytrvalosti. Jeho láska sa ešte viac prehlbovala, keď do jeho života prišli štyri vnúčatá. Aj v posledných mesiacoch ťažkej choroby ho príchod vnúčat vždy postavil na nohy a snažil sa im venovať, koľko len vládol.

Zbor na Palisádach bol jeho druhá rodina. Tu našiel so sestrou Lubkou bezpečné zázemie v mladosti po strate rodičov. Tu sa sformovali pevné putá priateľstva, ktoré pretrvávajú až dodnes.

Mirkove posledné dva roky boli poznačené a limitované pokročilým onkologickým ochorením po viacerých ťažkých operáciách a liečbách. Svoje ochorenie nikdy nebral ako tragédiu, práve naopak! Ďakoval Bohu za každý nový deň a nezabúdaval pripomenúť, akaj milosti sa mu dostalo. Počítal roky, ktoré „nadsľuhoval“ v porovnaní s rodičmi a sestrou Lubkou.

Do poslednej chvíle bol príkladom pokorného, trpezlivého a vytrvalého Božieho služobníka. Bol živým príkladom Božej dobroty a naplnenia slova, že Boh sa stará o siroty a vdovy! Jeho život bol požehnaný a plný Božieho dobrodenia.

Pán života a smrti si ho zavolať k sebe do večnosti 2. 3. 2024 vo veku nedožitých 63 rokov.

S vďačnosťou Bohu za všetko požehnanie, ktoré prostredníctvom jeho života mohli prijať Rozlúčka s br. M. Kolárikom bola v sobotu 9. marca 2024 v modlitebni zboru BJB Palisády za hojnej účasti bratov a sestier a priateľov a známych zo Slovenska a Česka.

manželka a deti

Noemi
stránky pro
nezadané křesťany
www.noemka.com
info@noemka.com
Tel./SMS
+420 777 222 877

Téma ročníku 2024:
Portrét křesťana

Témata příštích vydání
Rozséváče/Rozsieváča

6/2024...
Blahoslavení milosrdní

Uzávěrka do 10. 5. 2024

7/8 2024...
Blahoslavení čistého srdca

Uzávěrka do 30. 5. 2024

SLUŽBA BOŽÍHO SLUŽEBNÍKA

Vidím tě s láskou, příteli můj drahý.

Sedíš a tiskneš ruku přítele.
Hledáš a toužíš... Chceš se dočkat záhy
lásky, jež osvětlí dny ztemnělé.

Něco se stalo. Kdysi, dávno asi,
cos přeskočilo ve tvém soukolí.
Jinak vše vnímáš – jiný kodex krásy,
a doufáš, že to druzí povolí.

Prožíváš strach, kde jiné touha žene,
prožíváš touhu, jež být neměla.
Tvé jednání je předem odsouzené –
co z vlastních sil však člověk nadělá?

Pojď – dej mi ruku. Jiný je můj důvod
než tvůj. Teď neříkám, co smíš, co ne.
Má ruka podaná je pouze úvod
k poznání velké lásky vznešené.

Ta přesahuje myšlenky i tělo,
vždyť v světě Boží lásky koření.
To srdce se i smrtí probolelo,
by dovedlo tě k přejasnému dni.

Když k tobě mluvím, zuří jiní záhy,
že „s bandurskou“ hned nejdu na tebe...

Já však jen nechci odradit tě, drahý,
od cesty, jež tě vést má do nebe.

Prosím jen: pozvi naplno a vřele
do srdce svého Pána Ježíše.
Ze všeho nejdřív JEJ měj za přítele.
Než k chlapcům – pohleď k němu do výše.

On ví, co potřebuješ, co ti schází.
Dovol mu, prosím, tebe oslovit.
Pros, ať tě jeho milost doprovází,
ukáže, co je štěstí právě mít.

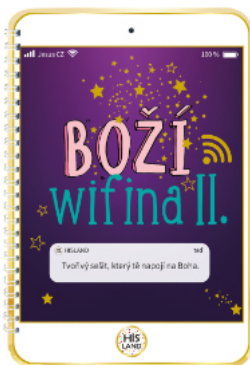
Tak věřím, čekám. Nechci říkat více.
Věřím, že Pán můj učiní to sám.
Kéž jeho slovo nohám tvým je svíce
a světlo pro tvou stezku k výšinám.

A až se stane zázrak ten, až z jeho
úst zaslechneš, co třeba slyšeti -
pak, věřím, vstoupí do života tvého
svoboda od tvých temných prokletí.

A potom z vlastního již rozhodnutí
pustíš tu dlaň, v níž hledals řešení.
Vždyť pravá láska není ta, jež nutí.
Jen dotek Páně srdce promění.

Já zatím - lidmi nepochopen sice,
však s vírou, že jsem předal tvou věc dál
do rukou povolanych mnohem více,
zas půjdou cestou vděčnosti a chval...

Ivana Kultová

BOŽÍ WIFINA

Na jaře 2024 vydává Nakladatelství Návrat domů v edici dětských knih Hisland dlouho očekávaný titul Boží wifina II. Jde o druhý díl tvořivého sešitu plného nevšedních témat, aktivit a zamyšlení. Sešit je primárně určen pro dívky ve věku 10–15 let, ale jistě zaujme i širší publikum. Boží wifina II je vhodná jak pro jednotlivce, tak pro skupinová setkání a nabízí křesťanskou alternativu k různým druhům sešitů a deníčků, kterých je český trh plný. Boží wifina II obsahuje 24 aktivit založených na aktuálních dívčích tématech (móda, fitness, hudba, tanec, výzvy a challenge...) a propojuje je s biblickými verši a diskuzními otázkami. Dívky se tak mají možnost prostřednictvím jimi blízkého tématu přiblížit k Bohu a „napojit se“ na Něj – proto název Boží wifina. Druhý díl úspěšného titulu je nově obohacen o samolepky a taneční choreografii, která nabízí možnost dalšího propojení dívek. BWII si klade za cíl povzbudit dívky do založení skupinek v místě svého bydliště, podpořit společná setkávání a nabídnout tak alternativu k sociálním sítím a společenské izolaci a samotě, které mladá generace často čelí. Autorkami BWII je matka s dvěma dcerami. Je to tedy projekt od mladých pro mladé.

NÁVRAT DOMŮ